

KoMPas

Občasník farností Kadov, Moravský Krumlov a Petrovice

Datum vydání: 16. 12. 2021

Číslo: 5

Náklad: 200 výtisků

ZDARMA (nebo za dobrovolný příspěvek na tisk)

„Při mši nejde o věci okrajového významu. To je jen ciferník kompasu. Kristus je střelka, která ukazuje k Bohu.“

Mark Hart

Úvodník

Milí farníci a všichni čtenáři KoMPasu,

ve 4. čísle Moravskokrumlovských novin, které vyšly letos 12. dubna, jsem v úvodním slově pana senátora a našeho starosty Tomáše Třetiny četl o špatném přístupu ke sportu během pandemie, o zavřených sportovištích či dětských hřištích a o jeho snaze dojednat výjimky a nastavit pravidla pro umožnění provozu hřišť a sportovišť i během karanténních opatření. A tak jsem si jeho myšlenku posunul o level výš a říkal jsem si, že by se nemělo jednat pouze o tělesný sport, ale také o duchovní sport. Nejde přece jen o zdraví těla, ale i o zdraví duše (a ve zdravém těle zdravý duch nezaručuje zdravou duši). Vždyť i modlitba a návštěva bohoslužeb je určitý druh sportu, kterým se utužuje a zmlazuje duše, aby byla zdravá a silná. Nechci však na téma udělování privilegií psát, neboť každé takové nastavení jen pro určitou skupinu obyvatel s sebou přináší nejen větší riziko nákazy, ale především nepokoje od těch, kteří zrovna tu kterou výjimku nepotřebují.

KoMPasu však jedna výjimka udělena byla (tedy doufám, že se jedná o výjimku), a sice, že vychází pouze jedno číslo během kalendářního roku. Nebudeme to svádět na pandemii, ta za to až tolik nemůže. Důležité je, že páté číslo vyšlo.

A tak nám všem přeji, abychom se do tohoto čísla s chutí začeti a díky němu se i nadále dokázali správně orientovat v životě. A budu rád, když se z dalších čtenářů v příštím čísle stanou přispěvatelé, jejichž zásluhou se 6. čísla dočkáme už zjara 2022.

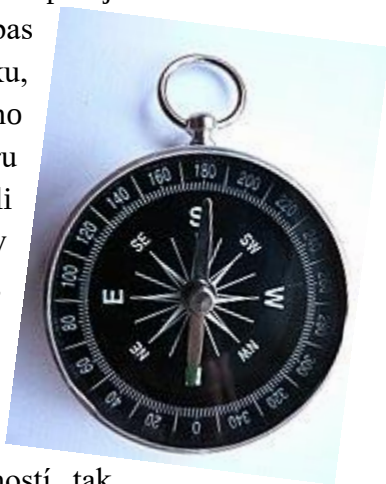
/o. Pavel Vybíhal/

Obsah

1.	Úvodník.....	2
2.	Obsah... ..	3
3.	Není kompas jako KoMPas.....	4
4.	Vzpomínky na otce Fikera	8
5.	Vzpomínka na otce Komárka	13
6.	Výuka náboženství na ZŠ Klášterní	15
7.	První svaté přijímání	17
8.	Aperuit illis a Rok Bible	22
9.	Koncert pro duši, pro uši i pro faru	25
10.	Pomoc Moravě	27
11.	Ludmilini cyklopoutníci.....	31
12.	Pout' v Roce sv. Josefa	35
13.	Nový zvon v Rakšicích	37
14.	Rodinná olympiáda	39
15.	Říjen – měsíc Královny růžence	43
16.	V souboji dobra a zla.....	44
17.	Zkušenost kovidového putování	45
18.	Kázání pana děkana.....	47
19.	Rozhovor s TSI Janou Hrubou	58
20.	InfoPoint.....	62
21.	Dendrochronologický průzkum.....	73
22.	Co je to ten Kolping?	74
23.	Putovní svatyně	77
24.	Esemes růženec	79
25.	Píseň k růženci světla	83
26.	Z dotazů farníků	84
27.	Rébus	89
28.	Svátosti a svátostiny v roce 2020	91
29.	Modlitba za nového biskupa	95
30.	Modlitba za synodu	96
31.	Povzbuzení na týden	97
32.	Kříž a Fotopříloha roku 2021.....	100 a 101

Není kompas jako KoMPas

Odborná literatura praví, že kompas je zařízení k určování světových stran. Typický kompas obsahuje volně pohyblivou stříčku, která se vlivem zemského magnetického pole natáčí ve směru magnetického severu a jihu. Umíme-li kompas správně používat, vždy dojdeme ke správnému cíli, víme-li, kam chceme jít.

KoMPas je občasník farností Kadov, Moravský Krumlov a Petrovice. Začáteční písmena farností tak tvoří název našeho farního zpravodaje. Umíme-li v něm číst a moudry se řídit, máme naději, že dojdeme ke správnému cíli. Naším cílem je nebe, svatost.

Mám před sebou čtvrté číslo KoMPasu a některé články stojí za připomenutí. Už ten první „Korona Velikonoce“. Návod, jak hezky v rodinném kruhu tyto svátky prožít a přesvědčit sebe i děti, že Pán nás neopustil.

Následují „Pozdravy pod rouškou“. Obdivuji pana děkana, že při vši své práci ještě stíhá „zamontovat“ do článků přísloví. Ale jak?! Takže nás nutí číst článek pozorně a najít ona přísloví, ovšem

trochu upravená. Myslím si, že nikoho z nás by nenapadlo, že koronavirovou situaci a roušky lze převést v žert. Situace vážná, otravná, dlouhotrvající. A ejhle! Stačí se zamyslet, udělat si legraci a hned je na světě veseleji a ještě můžeme

zaměstnat naši šedou kůru mozkovou, aby nezlenivěla. Zároveň ale získáme i povzbuzení a důvod k zamyšlení, co všechno bude možné spatřit, až roušky trvale odložíme!

„Minipout' do Znojma“. Závist je zlá a špatná vlastnost – hřích. Vyjádřím to tedy jinak. Je mi moc líto, že nemohu být členkou farní uklízací čtyry. Ne kvůli pouti do Znojma, ale pro tu radost z té práce mezi prima ženskýma. Když se za sebe ohlédnou, jistě je těší, že za nimi zůstává čisto a ještě jistě (jak onu četvu znám) zažijí spoustu legrace. A proč nemohu být jednou z nich? Zdraví mi to nedovoluje. Vadí mi horko, zima, inverze a hlavně prach, ale ještě mnoho jiného (str. 28 „...moudrý člověk se raduje z toho, co má, zatímco hloupý se vzteká kvůli tomu, co nemá“). Netroufám si říct, že jsem moudrá, ale nezávidím.

Na dlouhé zimní večery jsme dostali doporučení: přečíst si poutní kázání z poutních mší sv. v Dobelicích a Rakšicích. A rozjímat nad nimi. Je to hezké čtení, je tam mnoho k zamyšlení a já žasnu, že se kázání neopakují rok co rok, přestože se vždy jedná o stejné svaté Petra a Pavla a stejného svatého Vavřince. V každém kázání se vždy dozvíme něco nového.

Potěšil mne i článek o P. Janu Fikerovi. Učil nás v náboženství a měli jsme ho rádi. V památníku mám od něj namalovaný obrázek.

Ovšem nejvíc jsem vděčná za článek „Rozhovor s TSI Karlem Hlávkou“. Ptáte se proč? No protože objasnil důležitost funkcí paní účetní, pastorační asistentky a technika stavebních investic. Už v dobách, kdy funkci TSI zastával Lad'a Rozsypal, šly farnostmi hlasy, že je to funkce zbytečná, „ujídá“ peníze z krajíce financí, které by se daly využít jinak, dělá si, co chce, má jinak postavené priority než farníci! Co dělá celý den?

Jsem přesvědčená, že pan Hlávka objasnil, že funkce technika je nutná. Především proto, aby kněz nenaháněl řemeslníky, nemusel je upomínat a popohánět, aby sám nemusel vyřizovat případné dotace na opravy, jezdit Krumlov-Pohořelice-Znojmo-Brno, šlapat schody do výšek několikrát denně, aby zkontroloval práci dělníků (a když to není úplně dobře, aby trval na opravě), lézt po střechách, po lešení atd. Myslím si, že když se takový technik na konci roku ohlédne a bilancuje, že ve většině případů může být

spokojen. A že se někdy něco (ne vždy jeho vinou) nepodaří? I takový je život.

Miluji ona pravidelná povzbuzení na týden. Takhle pěkně shrnutá si je vždy ráda přečtu a připomenu si Boží slovo i nedělní kázání.

Určitě je nás víc, komu je líto, že kulaté narozeniny pana děkana jsme nemohli oslavit spolu s ním, ač se farníci na oslavu připravovali. Bylo to přesně podle známého „Pán Bůh se nejvíc pobaví, když mu vykládáme o svých plánech“. No tak třeba někdy příště.

V březnu jsem poslala poslední upletené obvazy spolu s penězi na posláním balíku do Indie. Celkem naše šikovné pletařky upletly téměř 200 obvazů. Čtyři klubíčka zůstala a dvě se asi někam zakutálela. Všem, kdo se jakkoli podíleli na tom, že jsme pro lidi nemocné leprou mohli poslat téměř 200 obvazů, patří velké „Pán Bůh zaplat“.

Hezké dny a šťastnou cestu s kompasem, až budete putovat po naší krásné vlasti, i s KoMPasem na společné cestě s Pánem Bohem.

/text Zdenka Illková, foto o. Pavel Vybíhal, archiv Evy Grunové/

Vzpomínky na otce Fikera

V minulém čísle KoMPasu jsme si připomněli 101. výročí narození (nar. 11. 3. 1919) a 20. výročí úmrtí (zemř. 26. 12. 2000) petrovického a kadovského faráře otce Jana Fikera. Manželé Vykydalovi připojují své vzpomínky na tuto osobnost našich farností:

/redakce/

Od mého dětství až do dospělosti byl v Petrovicích jen jediný kněz – otec Fiker. Vzpomínám na příběhy z náboženství, které (pro mě) uměl velmi poutavě vyprávět. Všem, kdo jsme měli zájem, namaloval obrázek do památníku. A jak krásný!

Byl laskavý, vždy při setkání s kýmkoliv se usmál, něco pověděl, na vesnici se bavil s každým, i s panem řídícím Kyliánem, který do kostela nechodil.

Na vesnici se dodnes dodržuje tradice „Smrtolky“ – na „smrtnou neděli“ děvčata od maličkých po šestou třídu chodí po vesnici od domu k domu s pannou ozdobenou mašlemi, zpívají píseň o „Smrtolce“ s cílem vybrat vše potřebné na hostinu: máslo, sádlo, mouku, vejčka... A následující neděli odpoledne byla vždy hostina u jedné z nejstarších děvčat. Maminky děvčat ze šesti třídy – „pánů“ z „vychozeného“ napekly cukroví, uvařily čaj a přišel za námi otec Fiker a dělal nám zábavu. Zpívalo se „Pějme píseň dokola“ a „Slunce za hory zmizelo v dále...nahoru dolů se kolébáme...“

Měly jsme také sbor, většinou dívčí a vždy na Vánoce už několik týdnů předem zkoušky, abychom dobře natrénovaly koledy. Otec Fiker vytvořil velké sešity s notami a slovy a ty se pak dědily z generace na generaci. Důstojný pán – tak jsme mu říkaly – často vystřídal varhanici, sám usedl za varhany a hrál. I na nožní pedály, což jsme obdivovaly. Rád zpíval, říkával – kdo zpívá, dvakrát se modlí. Na odpolední pobožnosti každou neděli se zpívaly vždycky všechny sloky písní, obvykle alespoň tři písně. Pro někoho moc, já to měla moc ráda!

Naučil nás téměř všechny písně z kancionálu i „nové“ roráty, které jsme měli namnožené přes kopírák na stroji – to množila i moje nejstarší sestra, paní Jaroslava Komárková.

Na faře se o něho starala farní hospodyně „Rézinka“, moc hodná žena. Když umřela, staral se o sebe úplně sám – vařil, pral, uklízel. Měl farní zahradu a tam spoustu černého rybízu, který zpracovával různými způsoby. Věřil, že je černý rybíz hodně zdravý. Když pak onemocněl, říkal, že mu hodně pomohl.

Sloužil, dokud mohl. Když už síly hodně odešly, byli jsme ho s Mirkem navštívit. Ptali se ho, co bychom pro něho mohli udělat. Říkal, že se bojí „umírání“, že by nejraději zůstal v Petrovicích na faře. Nabídli jsme mu, že ho zavezeme na charitní dům Moravec, protože jsme tam zrovna měli ubytovanou tetu, bývalou farní hospodyní a ona tam byla spokojená. Souhlasil, a tak jsme tam společně jeli. Asi si to tam pak

domluvil, protože nakonec tam svůj život dožil, ale byl tam poměrně krátce. To umírání měl opravdu těžké. Když jsme ho den před smrtí na pokoji navštívili, byl tam sám, neskutečně pohublý, samá kost. V smrtelném třasu. Tehdy jsem zapochybovala, zda to byl dobrý nápad mu ten Moravec nabídnout.

A ještě taková osobní vzpomínka k naší přípravě na manželství: Když jsme přišli s Mirkem na faru, tak nám otevřel otec Fiker a já mu mezi dveřmi říkala: „Důstojný pane, toto je Mirek, kterýho si budu brát. On je nevěřící a my ho takovýho necháme.“ A on na to: „Milanko, ale vy jdete na přípravu včas, to než bude svatba, tak může být pokřtěnej i obřimovanej. Udělal jsem to tady pro každýho, tak proč bych to neudělal pro Tebe?“ A já mu řekla: „Nemá to smysl, důstojný pane. On o Bohu nic neví. A já ho mám ráda takovýho, jaký je.“ Důstojný pán už nic neřekl a pustil se s námi do přípravy na manželství. Byli jsme tam asi sedmkrát, možná devětkrát. Byla opravdu jako stvořená pro Mirka.

A když jsme ho byli poslázi na faře v té nemoci navštívit, tak nám řekl. „Ani nevíš, jak já si na vás často vzpomenu. Tys tenkrát říkala, necháme ho takovýho, jaký je. A dneska Mirek chodí do kostela a ke svátostem každou neděli, a z těch, co jsem to pro ně udělal, tam není skoro (*nejsem si jistá, zda tam to slovo bylo*) nikdo.“

/text Milana Vykydalová, foto archiv manželů Vykydalových a internet/

Když jsem poprvé vstoupil do dveří petrovické fary, byl jsem plný neklidu a nervozity. Přicházel jsem se svou budoucí manželkou na první část přípravy na manželství. Milanka se s otcem Fikerem znala od narození. Ale já v té době (1979) byl „nevěřící“ a ještě ke všemu komunista.

Říkal jsem si, že mě možná čeká „přesvědčovací“ školení a nevěděl, jak na to ale velmi překvapen. o vesmíru, jak je tam Kdyby naše Země byla bychom se uvařili, bychom zmrzli. A já a poslouchal, protože z komentářů akademika komentoval přenosy kosmonautů (při dočasném uvolnění poměrů u nás kolem roku 1968).

Překvapeně jsem naslouchal a cítil jsem, že pro otce Fikera nejsem člověk „druhé kategorie“, i když věděl o mém nulovém vztahu k Bohu. Dostalo se mi laskavého přijetí

a tušil jsem, že něco mimo lidský svět jej naplňuje láskou k lidem.

Jednou jsme přišli s Milankou na přípravu v sobotu odpoledne, když jsme předtím pomáhali v sychravém počasí při sběru vinné révy na rodinném vinohradě. V místnosti na faře sálala akumulací kamna, pohodlně jsem se rozehríval v křesle. Ale únava a horko způsobily, že jsem usnul. Milanka mne chtěla probudit a omlouvala se za mne. Ale otec Fiker zadržel její ruku a povídal si jen s ní.

Otec Fiker byl další schůdek na mé cestě k víře. Prvním byla Milančina rodina, kde jsem byl respektován a nikdo mi nic nevyčítal, byl jsem s láskou přijímán. Díky tomu všemu jsem si uvědomil, že nemusím v Boha věřit, ale mohu a dokážu plně respektovat víru mé nastávající. Proto jsem také dokázal složit manželský slib včetně závěru „... a k tomu mi dopomáhej Bůh“. A při těchto slovech jsem měl těžko slovně popsatelný pocit. Pocit velké jistoty a klidu.

Po dvou letech v manželství jsem začal docházet do blanenského kostela a nechal se z vlastní vůle a vlastního rozhodnutí pokřtít.

Léta ubíhala a poslední setkání byla společná modlitba na Boží hod vánoční v roce 2000, když jsme s Milankou stáli nad těžce nemocným otcem Fikerem v kněžském domově na Moravci. Na Štěpána si náš Pán otce Fikera povolal k sobě.

/text Miroslav Vykydal, foto archiv manželů Vykydalových/

Vzpomínka na otce Komárka

Téměř před třemi roky současný pan děkan v kostele připomínal 20. výročí úmrtí jednoho ze svých předchůdců, otce Františka Komárka (zemř. 15. 2. 1999). A kdyby doba před rokem více přála oslavám, připomněli bychom si společně nedožitě sté narozeniny tohoto krumlovského pana děkana (nar. 3. 11. 1920). Vzpomínku na otce Komárka pro nás převedli na papír manželé Mandátovi.

/redakce/

Když jsme se přistěhovali před 32 lety do Mor. Krumlova, jako farář zde působil pan děkan Komárek. Všichni, kdo jste ho znali, jste věděli, že byl velký mariánský ctitel. Svá kázání většinou končil slovy „Panna Maria nás zachrání, k Panně Marii se obracejme.“ A podobně.

Rád jezdil na mariánské poutě – buď sám, nebo s farníky, velmi miloval Litmanovou. My jsme v té době měli malé dítě: Hanička se nám narodila v roce 1993 s dětskou mozkovou obrnou a její zdravotní stav vyžadoval velkou péči. Ani nevíme, kdo z těch

dvou byl iniciátorem, nicméně jednoho dne se k nám nahlásil pan děkan Komárek s panem Říhou (o panu Říhovi jsme psali v KoMPase č. 2 – pozn. redakce) na návštěvu, přinesli si s sebou vlastní papuče na přezutí a že se budeme modlit sv. růženec za uzdravení Haničky. Jen tak mimochodem nám řekl o zjevení v Dehticích (pozn.: v Dehticích u Trnavy na Slovensku se již 20 let zjevuje P. Maria – Královna pomoci, ale toto místo zjevení není zatím církevně schváleno) a že na pouť s farností musíme jet s ním – my i Hanička.

Tehdy byl do Dehtic vypraven autobus z Moravského Krumlova a my jeli jako VIP – dokonce nám pan děkan domluvil rozhovor s vizionářem Michalem Gavendou u něho v rodině, kterému se P. Maria zjevovala. Pan děkan ho důrazně žádal: „Za tuhle Haničku se budeš přimlouvat.“

Vzpomínáme si, že jsme při zjevení klečeli někde kousek za Michalem, a jakmile zjevení skončilo, pan děkan rychle utíkal k Michalovi a ptal se, co řekla P. Maria. Dodnes slyším ta jeho slova: „Bud’te trpěliví.“ Bud’te trpěliví ... nic míň, nic víc. Ke své víře sice nepotřebujeme zázraky, nevíme, zda byla naše víra tak malá, ale řekli jsme si, že určitě to tak bude, že musíme být trpěliví.

Pan děkan nás od té doby často zastavoval a ptal se nás, jak je na tom Hanička se zdravím, jestli už

chodí. Bylo nám ho někdy až líto, protože asi očekával zázrak. Tak byla jeho víra pevná, že Panna Maria svou přimluvou u svého Syna zmůže všechno.

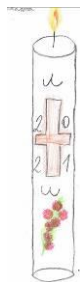
A ono se to opravdu stalo: naše trpělivost přinesla růže. Museli jsme se trpělivě držet rad lékařů, jezdit pravidelně na rehabilitace a mít tu trpělivost. Často Haničku bereme na mši sv. a i tam s ní musíme mít trpělivost, protože by odříkala mši sv. i za pana děkana, máme s ní trpělivost, když chce zpívat u kláves písničky. A tak dnes už věříme, že se opravdu uzdravila. Sice to stálo úsilí, slzy a strašně moc trpělivosti, ale teď už víme, že naše dítě je náš poklad.

A navíc: v létě 2010 v Medjugorii Hanička přijala 1. svaté přijímání. Byl to pro nás neskutečný zážitek!!!! A to jsme nevěřili, že se to stane! Zázraky se stále dějí.

*/text Jiří a Michaela Mandátovi,
foto archiv Evy Grunové a rodiny Mandátové/*

Výuka náboženství na ZŠ Klášterní

Tento školní rok – 2020/21 – se na ZŠ Klášterní přihlásilo do náboženství 34 dětí – nejen z Mor. Krumlova, ale i z okolí. Děti byly rozděleny do 3 skupin: 1. - 2. třída, 3. třída, 4. - 6. třída. Další ročníky již o náboženství neměly zájem.

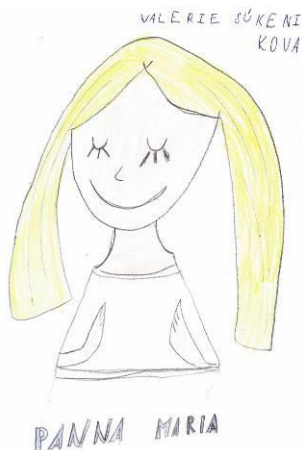

V náboženství rozhodně nezažíváme

nudu. Letos jsme se dozvěděli, jak se žije v Božím světě, jak se žije s Ježíšem, seznámili jsme se s biblickými příběhy ze Starého Zákona, luštíme kvízy a rébusy, učíme se, co všechno můžeme v kostele najít, hrajeme Biblické

pexeso, hráli jsme vědomostní soutěže o ceny, a když se mohlo, když to ještě pandemické vládní opatření nezakazovalo, taky jsme si zazpívali písničky...

Bohužel v tom krátkém čase, kdy nám covid dovolil vyučovat náboženství, bylo pomálu, ale i tak jsme se na sebe s dětmi těšili, očekávali jsme, co všechno ještě společně zažijeme a s čím budeme z hodiny odcházet: někdo s písničkou na rtech /Jirka/, někdo s kvízem, který ještě nestihl vyplnit, nebo nedovystřižnutým obrázkem, a jiný se těšil, jak příště asi dopadne příběh o andělovi, který přišel za Pannou Marií....

Některé své vzpomínky na hodiny náboženství děti vtiskly na papír a z nich některé otiskujeme mezi řádky a níže.

/text Michaela Mandátová, obrázky Sabina Punčochářová, Josefina Nečasová, Valerie Súkeníková, Barbora Sochorová, Eliška Nečasová/

První svaté přijímání

Vzpomenete si někdy na svoje první svaté přijímání? Já jsem zavzpomínala 9. února, když se začal připravovat náš syn Jonáš a s ním dalších 9 dětí. Přípravu jsme zahájili mší svatou ve farním kostele v Krumlově. První setkání rodičů na faře s panem děkanem se neslo v příjemném duchu, samozřejmě s Duchem Svatým 😊. Děti se zatím seznámily s katechetkou Táňou. Stanovené datum

20. 6. 2021, den prvního svatého přijímání, se zdál být tak daleko. Poté začalo pravidelné úterní setkávání dětí na faře. Jonášek se z přípravy vracel spokojený, někdy zamyšlený. Jednou mi řekl: „Já mám rád, když nám Táňa vypráví příběhy. Třeba dnes o třech matkách a jejich synech.“ Věděla jsem, že děti jsou v dobrých rukou. I další dvě setkání rodičů s panem děkanem stála za to. Určitě na nich zaznělo několik impulzů k zamyšlení. A v myšlenkách jsem se stále vracela ke svému prvnímu svatému přijímání. Ten nádech tajemna, těšení se, že se mi konečně odhalí to tajemství hostie, že poznám, jak chutná tělo Kristovo, že už budu patřit taky mezi ty velké. Možná děti prožívaly něco podobného 20. června. Krásný

letní den sliboval, že na tento okamžik budou vzpomínat celý život. Jako já... Kostel byl slavnostně vyzdoben, všichni na svém místě. Když začala hrát a zpívat schola z Polánky *Aleluja*, jako by poslalo

samo nebe anděly, aby dětem zazpívali v jejich velký den. Dívky byly jako princezny, kluci jako správní gentlemani. Když všichni přicházeli před oltář se sepnutýma rukama, byla radost na ně pohledět. Později se zapálenými křestními svíčkami, slibující hlasitě třikrát ANO a ujišťující třikrát VĚŘÍM, nenechali nikoho na pochybách, že svoje sliby myslí opravdově. A pak přišlo to první svaté přijímání! Později mi Jonášek řekl, že od té chvíle cítí, že je Ježíšek u něho v srdíčku. Zamáčkla jsem slzu v oku a přála si, aby tomu tak bylo napořád. Tak jaké bylo to Vaše první svaté přijímání?

/text Marie Leitnerová, foto Vojtěch Herman/

Čtvrtého července jsme mohli prožít u nás v Petrovicích slavnost prvního svatého přijímání dvou našich malých bratrů a jedné sestry. Byli to František Pavlů, Jiří Gruna a Maruška Ondráčková. Nádherná slavnost při nedělní mši svaté byla pomyslnou třešničkou na dortu po několikaměsíční intenzivní přípravě dětí na tento významný okamžik jejich společného života s Pánem Ježíšem.

Musím říci, že děti byly připraveny výborně. Společně s otcem děkanem a rodiči na

jejich přípravě pracovala i naše pastorační asistentka Tatiana Himerová. Každý týden se společně s dětmi z Mor. Krumlova scházeli, aby se učili o pravdách víry, aby děti poznaly desatero a naučily se základní modlitby a byly tak vyzbrojeny do nové etapy jejich duchovního života. Vzhledem k vládním omezením počtu osob při bohoslužbách sloužil otec Pavel jednou za čtrnáct dní navíc další nedělní mši svatou speciálně jen pro děti, rodiče, sourozence a kmotry, aby v duchovní přípravě dětem nechyběla setkání s Bohem a kostelem. V týdnech mezi těmito nedělemi dostávaly děti úkoly, které plnily podle *Vlčího doupěte*. Vlčí doupě je projekt na kanále YouTube, určený pro děti. Jsou to několikaminutová videa s kázáním pro děti na nedělní evangelia. Vřele je doporučuji zhlédnout – nejen dětem.

Příprava byla tedy celkem náročná, avšak musím říct, že to přineslo své plody. Měl jsem totiž možnost být u toho, když si otec děkan děti dokonce i vyzkoušel. Zúčastnil jsem se posledního setkání dětí s otcem děkanem. Tam byly děti hravou formou, avšak celkem důkladně, prozkoušeny ze všech potřebných znalostí. A k mému milému překvapení všechny děti téměř vše znaly a uměly. Jako rodič jsem z toho měl upřímnou radost.

Chtěl bych touto formou otcí Pavlovi a paní asistence Tatianě, na které nejvíce ležela tíha přípravy našich dětí, poděkovat za velmi dobře odvedenou práci. Děkuji také všem, kteří se podíleli na samotné oslavě, jak v Petrovicích, tak v Mor. Krumlově, na výzdobě, nákupu darů a květin, úklidech kostelů, zajištění hudby a zpěvu, fotografií a dalších potřebných věcí, díky kterým naše děti

mohly svůj velký den prožívat ve farnosti opravdu jako slavnost. Všem velké DĚKUJI.

A dětem, které letos poprvé přijaly Pána Ježíše ve svatém přijímání, bych chtěl popřát, ať se v životě s Pánem setkávají co nejčastěji a nikdy se od něj nevzdálí.

/text Jakub Ondráček, foto Eva Grunová/

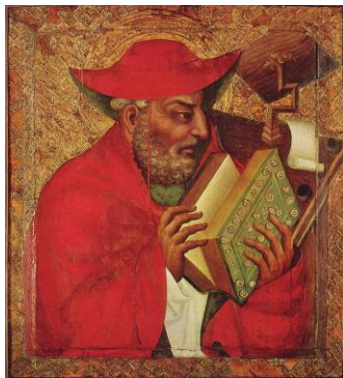
Výjimečný a neobyčejný den prožily děti z petrovické farnosti – Maruška Ondráčková, František Pavlů a Jirka Gruna. Společně se svými rodiči, kmotry a příbuznými prožily 4. července 2021 vskutku slavnostní neděli u příležitosti prvního svatého přijímání. Pro všechny to byl příjemný zážitek a věřím, že děti budou na tento den vzpomínat celý život.

Vše bylo připraveno do posledního detailu, a to díky precizní přípravě pana děkana a jeho kolektivu i samotných rodičů. Velmi pěkný byl i hudební doprovod scholy z Pozoríc a milá vzpomínka pana děkana na působení v tamním kostele ještě v jeho začínajícím jáhenském roce.

/text a foto Irena Závíšková/

Aperuit illis a Rok Bible

Zatímco rok 2021 prožíváme jako Rok sv. Josefa, Rok sv. Ludmily a Rok rodiny, u roku 2020 pandemie způsobila, že většina věřících zapomněla, že onen dějinně přelomový rok byl vyhlášen Rokem Bible. Stalo se tak 30. září 2019, u příležitosti 1 600 let od úmrtí sv. Jeronýma, prvního překladatele Bible do latiny. Tohoto dne papež František vydal apoštolský list motu proprio – tedy jakýsi osobní list s názvem *Aperuit illis*, ve kterém ustanovuje 3. neděli v mezidobí Dnem Božího slova. Poprvé se tedy tento den slavil 26. ledna 2020, takže ještě před korunou, a celý rok 2020 byl prohlášen Rokem Bible.

A teď ten název apoštolského listu. Co to znamená „Aperuit

illis“? Když to z latiny přeložíme, tak je to „Otevřel jim“. Co, kdo, komu a proč? Tato slova jsou vzata z Lukášova evangelia 24,45 – z vyprávění o emauzských učednících, kdy se Kleofášovi a jeho spolupoutníkovi stane tato věc: „Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu.“ V latině to zní

takto: „Tunc **aperuit illis** sensum ut intellegerent Scripturas.“

V našich farnostech jsme se snažili Písmo společně, když pominu kázání na první Den Božího slova, otvírat především při dvou počínech. Jedním bylo setkání lektorů v Krumlově a v jiném termínu setkání v Petrovicích. Karanténa nám setkání sice přesunula z jara na podzim, ve kterém jsme setkání stihli provést krátce před opětovným uzavřením kostelů, nicméně se to podařilo a pokorní lektoři ze všech tří našich farností se dověděli nejen, jak číst Boží slovo, na co si dávat pozor při čtení, jak se nejlépe připravit, ale také jak pracovat s hlasivkami, bránicí, dechem, jaký u ambonu zaujmout postoj, jak artikulovat, jak nejlépe využít nabídnutou pomoc mikrofonu a další vychytávky, aby Boží slovo přednášející mohl sám nasát a srozumitelně předat. Lektoři obdrželi „studijní“ materiály, jak dobře rozcvičit mluvidla.

Dozvěděli jsme se něco o nejčastějších „nástrahách“, které na lektora mohou číhat. Také jsme si demonstrovali, jak má vypadat při liturgii chůze k ambonu, jak provést úklonu, udržovat oční kontakt s posluchači a podobně. I mše svatá má určitý řád a vyžaduje vkusný liturgický přístup – včetně vhodného oděvu. Co se nepodařilo, je vytvoření společenství lektorů, kteří by byli ochotni si již předem rozdělit čtení, aby v poslední minutě před začátkem mše svaté nebylo nutné běhat s lekcionářem po kostele a hledat ochotníka, který nám Boží slovo, na jehož četbu se tímto způsobem nemůže stihnout dobře připravit, přečte. Třeba se to v budoucnu ještě napraví.

A druhým počinem v rámci Roku Bible byly pravidelné katecheze. V Krumlově v pátek a v Petrovicích ve čtvrtek. Katecheze nám sice dvakrát přerušilo zavření kostelů a omezení počtu účastníků, nicméně jsme si pro naši potřebu Rok Bible nadstavili a do konce června 2021 jsme se v celkem šestadvaceti katechezích seznámili s malými postavami Nového zákona. Přiblížili jsme si život a okolnosti příběhu, se kterým byli spojeni lidé, jež se nám v Bibli objevují třeba jen jednou, ale jejich role nemusí být zanedbatelná pro šíření víry v době počátků církve. Tak jen namátkou si připomeňme, že už víme něco víc o Lydii, Šimonovi z Kyrény, Epafrasovi, Kornéliovi, Eutychovi, Rodé, Onezimovi, Pythii, Elymasovi, Tabité, Sosthenovi, Foibé, Zacheovi a o dalších.

Stejně jako učedníkům *aperuit illis*, tak i nám otvírá mysl, abychom Písmo svaté četli, poslouchali a učili se chápat Boží prozřetelnost. Copak emauzským učedníkům nehořelo srdce, když jim vykládal Písma?

/text o. Pavel Vybíhal, foto Ladislav Bušek, obrázky z internetu/

Koncert pro duši, pro uši i pro faru

Fara. Kdosi prý prohlásil, že je to nejhorší dům nejen na ulici Palackého, ale v celém Krumlově. Bylo tedy rozhodnuto, že se opraví. Na opravu je třeba peněz, hodně peněz. Žádosti o dotace byly na příslušných místech zamítnuty. Tedy: „Farníku, postarej se sám.“ Každý měsíc je sbírka na opravu fary. Nejdřív na okna, nyní na omítky.

Dobrý nápad byl uspořádat benefiční koncerty, ale až ten poslední koncert, konaný dne 27. 6. 2021 (článek byl napsán v srpnu, poté proběhl ještě koncert dechové hudby Žadovjáci, koncert a koncert rodiny Šedové – redakce), vynesl něco málo Kč, a to jen díky tomu, byli místní, zpívali zdarma a cestovné. A tak Anička Pokorná, a jejich varhanní Slugeňová a manželé že do „kasičky fara“ přibyl pěkný penízek. V nedělním podvečeru zazněly jak skladby dobře známé, tak také úplně neznámé, ale všechny krásné a opravdu potěšily naše duše a ušim lahodily.

krojované skupiny Listověj pozn. přes 10 000 že účinkující a hráli opravdu nepožadovali paní Ivana Peterková, Štěpánka Jechová - zpěv doprovod – paní učitelka

Mandátovi mají zásluhu na tom,

Dva předchozí koncerty byly moc pěkné, ale bylo nutno uhradit cestovné, a to nejen do Krumlova na koncert, ale i na

předchozí zkoušky, když zpěvák byl z jiného města než jeho doprovod.

Je první srpnová neděle, byla jsem „hlídací“ na Floriánku a mám odtud moc hezký zážitek. Mezi jinými přišly tři hezké, křehké dívky. Chvilí seděly tiše a usebraně v lavici a potom jsem zaslechla tichoučké a nesmělé brumendo. Řekla jsem dívkám, že kdyby si chtěly zazpívat, že mohou. Nenechaly se moc pobízet, v tichosti se domluvily a kaplí sv. Floriána se nesl krásný zpěv. Všimla jsem si, že se někteří návštěvníci přidávají. Zazněl i zasloužený potlesk. Trošku jsem dívky vyzpovídala a zjistila jsem, že se jmenují Verunka, Barunka a Bětuška. Dvě jsou z Dačic a zpívají ve schole a jsou to dcery slavné rodačky z Krumlova Ivanky Divišové (jejich koncert proběhl v Krumlově 6. 11. a foto u tohoto příspěvku je právě

z tohoto koncertu – pozn. redakce) a jedna dívka je z Brna. Když už se zpěvem končily, přijeli cykloturisté, kteří poprosili o přídavek. A tak k nebeské báni stoupal zpěv, oslavující Boha, snad celou půl hodinu. Mimochodem těch cyklistů bylo 110, přijížděli po etapách.

Celá akce, původně zcela neplánovaná, mi přinesla krásný závěr první srpnové neděle a celý den byl také moc krásným a výjimečným koncertem.

/text Zdenka Illková, foto o. Pavel Vybíhal/

Pomoc Moravě

Ve čtvrtek prvního července jsme se se syny Jakubem a Tomášem a společně s bratrem Ondřejem a jeho skoro švagrem Martinem Musilem vydali pomáhat do oblasti postižené nedávným tornádem. Po předchozí domluvě jsme se setkali v Pohořelicích, neboť bratr s Martinem vyjížděli z Brna. Přestoupili jsme do jednoho vozu a vydali se na jih. Cestou jsme vybrali místo, kde budeme pomáhat. Rozhodli jsme se pro mediálně méně známou lokalitu, a to obec Lužice.

Po asi hodinové cestě jsme dorazili na místo. Uprostřed obce v blízkosti obecního úřadu se nacházelo místo pro registraci dobrovolníků. Tam jsme se nahlásili a požádali o umístění na některé z potřebných prací. Byli jsme posláni do místní firmy MND, kde potřebovali pomoc s nakládkou a převozem vybavení kuchyně zničené při katastrofě.

Vyrazili jsme dle pokynů pěšky na místo naší práce. Z počátku jsme procházeli prakticky nedotčenou obcí. Jen obrovské hromady poničeného vybavení postižených domů nashromážděné na

místním hřišti a přítomnost hasičů poukazovaly na to, že se v této obci něco opravdu stalo. Až po několika minutách chůze jsme došli na místa zasažená ničivým živlem. Čím déle jsme šli, tím více a hůře zničených budov jsme nacházeli. Nejhorší hromady sutě již byly během

předchozího
týdne
odstraněny
a v poničené
ulici se tedy
dalo

normálně procházet i projíždět. Byli jsme posláni až na konec obce, tam stály haly MND. Všechny byly značně poškozeny. Nějakou dobu trvalo, než jsme se doptali na místo naší práce. Nakonec jsme se přeci jen pustili do nakládky společně se zaměstnanci. Práce šla pomalu kvůli nedostatku vozidel na odvoz zachraňovaného vybavení kuchyně. Všichni byli rádi, že jsme přišli pomoci. Práce bylo dost a na lidech okolo nás šlo znát, že jsou z této situace již velmi

unaveni. Poté, co jsme odvezli, co jsme měli, pomohli jsme ještě vysbírat části a odpad nafoukaný větrem na prostor trávníku mezi halami. Na přilehlém parkovišti jsme měli možnost spatřit zdemolovaná auta. Popovídali jsme si s mužem, který je odvážel.

Prožil chvíle, kdy tornádo udeřilo a bezprostředně poté odvážel některé raněné do nemocnice. Bylo to svědectví o hrůze a moci živlu,

o nicotnosti a slabosti člověka, ale také o obětavosti lidí ve chvíli, kdy došlo k nejhoršímu. Vyprávěl o zdravotnících, kteří neměli nutné nástroje k provádění potřebných zákroků, používali například obyčejné igelitové sáčky namísto rukavic, prováděli chirurgické zákroky bez narkózy a dezinfekce, protože zraněných bylo tolik, že zdravotnický materiál zkrátka nedostačoval. Hovořil o nutnosti svázat zraněné do nemocnice osobními vozy, protože sanitek se nedostávalo, a o ochotě všech si navzájem pomoci.

Tuto ochotu jsem zde i já sám viděl na každém kroku. Lidé se stmelili a opravdu si vzájemně pomáhali, jak jen mohli. Například když jsme se rozhodli jít pomáhat dál, někomu z obyčejných lidí, protože pomáhat firmě s miliardovým obratem se nám nezdálo až tak potřeba, potkali jsme na

ulici pána, který jen
tak přijel

a všem

dobrovolníkům

zdarma zmrzlinu. Bylo
poledni, a tak to všem
to také pomoc. Každý
mohl. Viděl jsem tam

zastřešovaly domy, dopravce, kteří dali k dispozici své služby a naváželi materiál, či odváželi odpady. V domě, kde jsme poté pomáhali s vykopáváním pařezů po zlámaných stromech, jsme se seznámili se skupinou, která pracovala v sousedství. Pomáhali zde již od začátku a byli lidé až z Ostravska. Jejich nasazení bylo opravdu příkladné. Všichni byli prostě super, všem záleželo na tom, aby pomohli lidem v nouzi, bez ohledu na sebe.

nabízel

krátce po
přišlo vhod. Byla
přícházel, s čím

firmy, které nezištně zdarma

Při přestávce na jídlo jsme měli možnost promluvit si i s paní domácí, s paní majitelkou. Měla potřebu se vypovídat z neštěstí a my ji rádi vyslechli. Byla velmi vděčná za každou pomoc a děkovala nám. S dalšími pomocníky, kteří v jejím domě pomáhali již více dní, si vytvořila doslova přátelský vztah. A když jsme odcházeli, poprosila nás, abychom se jí podepsali na seznam lidí, kteří jí tady pomáhali. Seznam byl dost dlouhý. Upozornila nás na to, že na seznamu je i podpis jedné známé osobnosti.

Po návratu domů jsem nemohl dostat z hlavy tyto lidičky a jejich osudy, neustále na ně myslím v modlitbách a také vás chci poprosit o modlitby za ně. Nemají to vůbec lehké. Je dobré pomoci třeba finančně, ale přímé pomoci se nic nevyrovná. Není nad to být s těmi lidmi osobně, třeba i jen jediný den.

/text a foto Jakub Ondráček, obrázky z internetu/

Ludmilini cyklopoutníci

V srpnu projela Moravským Krumlovem tradiční cyklopout'. Letos byla pouť organizována ke cti svaté Ludmily a na Tetín vyrazilo 145 **Cyklopoute.cz** cyklistika s dalším rozměrem cyklopoutníků. Pro trasu na kole byly zvoleny tyto hlavní body: Uherský Brod (start) – (úvodní prolog do Suché Lozi) – Žarošice – Moravský Krumlov – Třebíč – Želiv – Číhošť – Sázava – Dobříš – Tetín (cíl).

Každým rokem putuje skupina cyklopoutníků na známá i méně známá poutní místa Česka i Evropy. Naplňuje tak v sobě motto křesťanské sportovní organizace Orel - Dávat sportu smysl, a to propojením sportu, kultury a duchovna. I letos organizátoři z uherskobrodského Orla navázali na tradici předchozích 16 ročníků cyklopoutí, které vedly do různých zemí Evropy – jako například do rakouského Mariazell, německého Kolína nad Rýnem na Světové setkání mládeže, do Čenstochové (Polsko), na Slovensko i do Maďarska, do Santiaga de Compostela (Španělsko), ze Soluně (Řecko) na Velehrad, do polského Krakova, portugalské Fátimy nebo do Říma, kde je mj. v roce 2012 (v rámci 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Moravu) přijal na generální audienci papež Benedikt XVI.

1100 let SVATÁ LUDMILA

z Uherského Brodu skupina čítající 145 cyklistů z Čech, Moravy, Slezska i Slovenska na cyklopout' ke cti svaté Ludmily. Cílem pouti byl Tetín u Berouna, kde se v letošním roce

konaly oslavy výročí 1100 let od mučednické smrti svaté Ludmily. Start cyklopouti se konal takřka na samotné hranici Česka se Slovenskem – v obci Suchá Loz u Uherského Brodu, kde se v tomto kraji nachází jediný kostel zasvěcený svaté Ludmile. Jedna ze zastávek, respektive cíl v pořadí 2. etapy, byl v Moravském Krumlově.

Sem dorazili cyklopoutníci v nedělním podvečeru po takřka 80 km dlouhé etapě a byli vřele přijati místním děkanem P. Pavlem Vybíhalem.

Nechybělo ani občerstvení od místních farníků. Cyklopoutníci vždy „startují“ nový den mši svatou. Stejně tomu bylo i v Krumlově. Noc menšina poutníků strávila na faře, zbývající většina poutníků přenocovala ve sportovní hale vedle klášterního kostela svatého

Bartoloměje, ve kterém proběhla ranní mše svatá, a to již za přítomnosti kamer České televize, která pak i během celého dne přinesla z Moravského Krumlova několik živých vstupů a reportáží na stanici ČT24. Poutníci využili také možnosti prohlídky Slovanské epopeje, která právě v těch dnech znovu otvírala svou výstavu. Kromě panu děkanovi se sluší poděkovat také panu místostarostovi města Zdeňku Juránkovi, který velmi pomohl s organizací „zastávky“ takto velkého pelotonu cyklopoutníků právě v Moravském Krumlově.

Cyklisté pak ve skupinkách od čtyř až po dvanáct osob absolvovali téměř 600 kilometrů rozdělených do 8 etap čítajících od 50 do 100 km. Trasa vedla krásnou krajinou spojenou s poutními místy a českými svěťci. Zavítali tak na jižní Moravu do mariánského

poutního místa
Žarošice,
zmíněného
Moravského
Krumlova
a Třebíče, kláštera
premonstrátů do
Želivu, Číhoště
spojené
s P. Josefem

Toufarem, na Sázavu ke svatému Prokopovi a do Dobříše.

Cyklopout' duchovně doprovázelo a jelo na kole sedm kněží. P. Petr Utíkal - farnost Jezernice, P. Pavel Kaška - farnost Milotice, P. Karel Dvořák - farnost Litomyšl, P. Josef Zelinka - farnost

Vracov. Dále kněz a současně lékař Rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou P. MUDr. Martin J. Moravec O.Cr. z Prahy a dva dominikáni, kteří jeli na lehokolech: P. Alvarez Kodeda OP a P. Cyril Molnár OP – oba z kláštera dominikánů z Plzně.

V pelotonu se znovu představila řada osobností – lékaři, starostové obcí a měst, zruční umělci nebo univerzitní profesori, z nichž si někteří připravili ve volných večerech pro účastníky zajímavé přednášky. Celkem 6 účastníků jelo na netradičních lehokolech a 15 cyklistů na elektro-kolech. Vůbec nejstarší účastníkem byl cyklopoutník z Dolních Domaslavic, ročník narození 1939. Nejmladší účastník měl 11 let.

Na každé cyklopouti se vytvoří skvělé společenství, které se setkává i v průběhu roku. Během předchozích ročníků vzniklo mezi cyklopoutníky celkem 9 manželství a další páry k tomu mají nakročeno (nebo spíš našlápnuto – pozn. redakce).

O vše potřebné se staral organizační tým, který mimo jiné zajišťoval převoz batohů doprovodným autobusem, ale také stravu účastníkům, zdravotní a servisní doprovod pro opravy kol.

Děkujeme všem Krumlovským za poskytnutí zázemí, bohatého občerstvení i krásné společenství.

/text Petr Gabriel – hlavní organizátor, foto z archivu autora/

Pout' v Roce sv. Josefa

aneb Příběh o tom, jak se věřící z našich farností vydali na společnou pout', a jak vzniká nové přátelství.

Letos, u příležitosti Roku sv. Josefa, který vyhlásil papež František, se lidé z našich farností vydali na pout' do nedalekých Jevišovic, do kostela, který je zasvěcen sv. Josefovi. Říkala jsem si:

„No co, nikdy jsem na ničem podobným nebyla, tak pojedu.“

Zapsala jsem se do seznamu, vzala jsem si

v práci volno a v sobotu 4. září ráno jsem vstala a společně s dalšími Kadováky jsme sedli do auta a dopravili se na místo určení, kde na nás čekal autobus. Autobus neřídil nikdo jiný než náš pan děkan o. Pavel Vybíhal.

Všichni jsme se usadili, kde ještě bylo volno, a vyrazili jsme na cestu. Autobus byl už plný, a to jsme měli ještě dvě zastávky. Ale nakonec jsme se vešli všichni – od dětí až po dříve narozené. I když někteří „na stojáka“ a děti na klíny svých rodičů. Po poslední nástupní zastávce jsme pronesli společnou ranní modlitbu. Pověštinu cesty jsme pak zpívali písničky ke cti snoubenky sv. Josefa. Svým zpěvem mě zaujala sympatická paní, která seděla na prvním sedadle, ode mě přes uličku. Byla usměvavá, s dobrou náladou. A krásně

zpívala. Padly jsme si do oka a hned se seznámily. Cesta rychle ubíhala a pan děkan s námi hladce přistál před kostelem v Jevišovicích. Program pouti byl následující: V 8:30 modlitba sv. růžence a v 9:00 mše svatá ke cti sv. Josefa. Těšila jsem se a měla

jsem
skvělou
náladu.
Vešli
jsme do
kostela,
kde jsme
se
setkali

i s dalšími poutníky našeho děkanství a kde nás přivítal jevišovický pan farář. Mši sv. vedl nositel jména Josef, otec Dvořák z Hostěradic. Spolu s ním mši svatou sloužil pan děkan a další kněží z našeho děkanství. Následovala pobožnost ke sv. Josefovi a adorace, které vedl otec Dvořák. Pan děkan nás při nich doprovázel na varhany. Po programu jsme si prohlédli kostel, ke kterému nám podal výklad místní pan farář Ochman. S mojí novou kamarádkou jsme si udělaly pár fotek. A proběhlo i selfičko s panem děkanem. Bylo tam moc fajn. Ani se nám nechtělo domů. Byl nám dán ještě rozchod. Spolu s „mýma Kadovákama“ jsme ještě navštívili jevišovický zámek a pospíchali k autobusu. Po cestě domů se v autobuse povídalo

a povídalo a také zpívalo. Na pouti jsme zjistili, že se mnozí navzájem ani neznáme – a to třeba bydlíme v sousední vesnici. Mimo jiné i od toho se takové akce pořádají: abychom rozšířili svůj okruh známých, kamarádů a přátel. Přijela jsem domů s dobrou náladou. Druhý den jsem spěchala na nedělní mši svatou. Vešla jsem do našeho kostelíčka kadovskýho, který mám ráda. Vešla jsem dovnitř a tam seděla moje nová kamarádka i s manželem. Zase měla svůj úsměv a povídá: „Tak jsme se za tebou přijeli podívat.“ No a tak jsem se seznámila i s jejím manželem. Po mši jsme ještě dlouho stáli na návsi a povídali jsme si.... A tak vzniká nové přátelství, tak se utužuje farní rodina, nad kterou spolu s dalšími bdí sv. Josef, člen Svaté rodiny.

/text Jitka Kounická, foto Jitka Sobolová/

Nový zvon v Rakšicích

Dne 7. srpna 2021 jsme v rakšickém kostelíku sv. Vavřince prožívali velikou slavnost. Žehnal se tu nový zvon sv. Vavřinec. Sice to bylo až na 3. pokus, protože se do toho vložil zákeřný covid, ale o to víc jsme si mi křesťané a doufám, že i nekřesťané, užívali.

Počasí bylo nádherné, svítilo sluníčko a lidu se sešlo požehnaně. Přijeli i z okolních farností, aby se mohli slavnosti účastnit s námi.

V krásně nazdobeném kostele a za doprovodu sboru L. Havla mši svatou celebroid Mons. Jiří Mikulášek z Brna. Pozvání rovněž přijali kněží z blízkých farností o. P. Klouček z Višňového,

o. K. Slanina z Dobřínska, o. J. Bradáč z Běhařovic a samozřejmě nechyběl náš o. P. Vybíhal. Slavnostního požehnání našeho zvonu se kromě zmiňovaných kněží zúčastnil i pan starosta Moravského Krumlova Tomáš Třetina s manželkou.

Při slavnostním požehnání Mons. Mikulášek úderem do zvonu rozkmital jeho hlas. Zvon byl ulitý v roce 2020, váží 100 kg (bez závěsu), a dolní průměr je 559 mm. Pořízení zvonu sv. Vavřinec stálo 370 000 Kč a bylo uhrazeno ze sbírek a darů farníků a místních obyvatel. Zvon je laděný do E².

Po poděkování Mons. Mikuláškoví a po závěrečném požehnání a jsme se rozcházeli do svých domovů s blahodárným pocitem a s Bohem v srdci.

Před kostelem potom proběhlo malé pohoštění v podobě koláčků a cukroví, lidé se mohli občerstvit vodou i vínem. Ještě dlouho po skončení mše svaté si lidé povídali své zážitky a prožitky ze mše svaté.

Troufám si říct, že slavnostní mše svatá se všem moc líbila, což bylo znát z úsměvů na tvářích. A s pocitem zadostiučinění pro několik dalších pokolení, která bude zvon sv. Vavřinec doprovázet svým rozeznávajícím srdcem.

*/text Zdeňka Sobotková,
foto o. Pavel Vybíhal, Alena Šedrllová a Irena Závišková /*

Rodinná olympiáda

Vypravily jsme se na Rodinnou olympiádu. Je to akce krumlovské farnosti, kterou pravidelně v den sv. Václava pořádá spolu s Kolpingovou rodinou Moravský Krumlov. Společně s dcerou

jsem tuto akci navštívila podruhé. Poprvé před dvěma roky. Loni byla olympiáda v plánu, ale deštivé 28. září jí dalo stopku. To nás dost mrzelo. Je tam totiž skvělá nálada. Ani letos to nebylo jiné. Akce začínala ve dvě hodiny odpoledne, ale my jsme to na začátek úplně nestihly. Ale to vůbec nevadilo. S dcerou jsme nasedly do auta a po cestě jsme ještě naložily kamarádku a její mladší sestru. Po příchodu na farní zahradu nás přivítala pořadatelka, paní Nečasová. Holky dostaly kartičku, na které byla vypsána stanoviště. Poté holky přečetly přísahu – každá olympiáda totiž musí být férová. Ještě si

vymyslely, že i já musím soutěžit. Nebránila jsem se. Byly jsme tedy čtyři. Procházely jsme postupně stanoviště a plnily úkoly. Začaly jsme na stanovišti, kde jsme měly vybrat jednoho člena a na

něj jsme musely v časovém limitu navléct co nejvíc kusů oblečení. To byla sranda největší. V druhém úkolu nám byly svázaný nohy a my jsme se musely společně přesunout po určené dráze. To nám tedy moc nešlo a stuha, kterou nás slečna organizátorka svázala, nás trošičku na nohách táhla. To se nám sice moc nelíbilo, ale líbí – nelíbí, hra je hra, tak jsme tuto disciplínu také nakonec úspěšně daly. Třetím úkolem byla masáž rodičů. Já jsem si mohla odpočinout. Lehla jsem si na deku a holky mě masírovaly. Bylo to teda spíš naklepávání. Ale i to se počítá. Pokračovaly jsme dál ke čtvrtému

úkolů: skládání puzzle na čas. To jsem teda já nestíhala, holky byly podstatně rychlejší. Tak jsem jím skládání přenechala. Po puzzle bylo páté stanoviště, a to malování obrázku. Nebylo to tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. Dokonce jsme si i zaběhaly. Úkol spočíval v tom, že každý si musel zapamatovat část obrázku, doběhnout ke stromu, kde byl připíchnutý list papíru, a na něj nakreslit to, co si kdo zapamatoval. Běhaly jsme jak o život. Výsledek stál za to. Byl to anděl s podivným výrazem a se zvláštními křídly. Myslím, že by ani neuměl chudák létat. 😊 Šestý úkol byl přejít vytyčenou trasu a na pálce udržet míček, který pochopitelně

nesměl spadnout. To víte, že nám spadl. Zapomněla jsem dodat, že na každém stanovišti jsme dostaly razítko za splnění úkol. Už jsme měly šest razítek a statečně jsme pokračovaly dál sbírat další, abychom zaplnily bodovací kartičku. Přesunuly jsme se na sedmé stanoviště, kde na zemi byla vyznačená, různě klikatá trasa ze švihadel. Tu jsme musely přejít a neuhnout z tratě. Všechny jsme to zvládly a získaly jsme další razítko na kartičku, která se pěkně plnila. V pořadí osmým úkolem bylo odpálit hokejkou míčky do branky. A další razítko bylo na kartičce. Už jsme jich měly osm. Blížily jsme se ke konci. Čekaly nás poslední dva úkoly: Přejít po laně, které bylo uvázané mezi dvěma stromy. Trénink rovnováhy. Rodiče byli pasováni na „vodiče po laně“. I to jsme zvládly levou zadní. A nejlepší pro nás byl discgolf na konci soutěžních disciplín. Trefovat se plastovými talíři do koše jsme vydržely dlouho. Tuto disciplínu jsme nade všemi

ostatními družstvy vyhrály. Nasbíraly jsme všech deset potřebných otisků razítek a šly jsme odevzdat kartičku pořadatelce. Měly jsme chvíli volno a pustily jsme se do dobrot, které i ostatní účastníci na dnešní odpoledne přinesli. Já si dala kávičku, holky mlsaly a čekaly jsme na vyhlášení výsledků, rozdávání medailí a diplomů. Při čekání si šly holky zadovážet. Já šla s nimi taky a hádejte kam....na discgolf. Děcka řádily, dospělí si povídali, všichni jsme ochutnávali naše dobroty. Panovala dobrá nálada. A konečně nastalo vyhlášení výsledků. Aby nikdo nebyl smutný, pokud se mu někde nepovedlo získat razítko, vymysleli to pořadatelé fikaně: Každá rodina dostala diplom a děti medaile, protože každý je dobrý v něčem jiném a nikdy nejde všechno všem. Zvítězila tedy všeobecná spokojenost. Po

vyhlášení výsledků tatínci rozdělali oheň a došlo na opékání špekáčků. Všichni si dali něco dobrého a zábava mohla pokračovat. K večeru jsme se rozloučily a jely jsme domů. Po cestě nesměla chybět zastávka na zmrzlinu.

Bylo to pěkně strávené odpoledne. Děkujeme za uspořádání akce Kolpingově rodině a farnosti. Máme na co vzpomínat a budeme se těšit na příští rok, abychom se mohly zase účastnit a zasoutěžit si.

/text Jitka Kounická, foto archiv Kolpingovy rodiny/

Říjen - měsíc Královny růžence

V našich farnostech se modlíme před každou mší svatou modlitbu svatého růžence (kromě úterý, kdy je přede mší adorace). Na první sobotu v měsíci se scházíme k večerní rozjímavé modlitbě růžence. V měsíci říjnu se každoročně v pátek (v Petrovicích ve čtvrtek) modlíme s panem děkanem, který nás mimo jiné doprovází hraním na varhany písní *Zdráva bud', nebes Královno* a před každým desátkem vloží krátké rozjímání. Tak se v Krumlově během říjnových pátků a v Petrovicích během říjnových čtvrtků pomodlíme všechna růžencová tajemství. V loňském roce se nám kvůli covidu nepodařilo tuto krásnou modlitbu k Panně Marii dokončit, neboť zákaz společných bohoslužeb na nás dopadl v polovině října. Letos jsme se mohli projít celou zahradou růží ke cti Panny Marie a Ježíšova života. Velký dík patří panu děkanovi, že naše farní společenství vede k modlitbě a úctě k Panně Marii Růžencové.

/text Anna Kristiánová, obrázek www.vira.cz/

V souboji dobra a zla

... A tak jsem se rozhodla povědět Vám svůj příběh (zkušenost s dobrem a zlem). Pohádala jsem se srdnatě s manželem a pak od něj potřebovala pomoc. Tak jsem mu napsala SMS, jestli by mi pomohl, že ho prosím. On mně odpověděl, že mi nepomůže, a udal své důvody. Pěkně to se mnou zacvičilo, protože jsem jeho pomoc moc potřebovala. No nic, musela jsem to nějak zvládnout, i když to byl děs. V práci jsem na něj v duchu nadávala, přála mu samé nedobroty, ale hlavně jsem si spřádala v mysli „...oddělím jeho prádlo a nebudu mu prát, ať to pocítí. ... nepozvu ho na oběd, jen děti zavolám

a budeme jíst bez něj, ať zakusí, jaký to má dopad, když on mně nepomůže, proč já bych měla...?“ Dva dny jsem spřádala své plány a bylo mně pořád víc zle a bolelo mě „srdce“! Pak, jako když spadne ze mě všechna tíže, pomodlila

jsem se a prosila Boha o pomoc. Najednou mě zalila úplně jasná myšlenka: „Proč chceš být zlá? Není toho dost? Stejně to nezvládneš, seš až příliš zamilovaná do svého pořádku, nezvládneš to, a proč bys měla dělat to, co se ti přičí – oko za oko, nastav svoji tvář a ukaž svoje srdce. Není ti líp, když myslíš pozitivně?“ Bylo mi tak lehce, a říkám si: „Ne, nebudu nic zlého dělat.“ A bylo mně psychicky moc dobře, a tak jsem si dělala tu svoji práci a najednou slyším za sebou kroky. Přichází manžel, nese mi udělanou práci, kterou jsem tak

hrozně moc potřebovala. A co víc, nese mně v plastové krabičce zákusek. Můj oblíbený větrník od Blahetky (výrobní zákusků a cukroví v Krumlově – pozn. redakce). Moje srdce hned poznalo a pocítilo, že Bůh pomáhá tomu, kdo nechce zlo, kdo odpouští a miluje. Bůh nám nemůže pomoci v našem životě, když chceme zlo. Proč? Protože Bůh je láska a nikdy nikomu nečiní zlo. BŮH MILUJE I NEPRÁTELE, A PROTO NÁM NEMŮŽE POMOCI, KDYŽ PO NĚM ŽÁDÁME ZLO... Možná, až se začneme modlit za nepřátele, aby nebyli na nás zlí, tak Bůh bude žehnat. Můžeme to zkusit.

Zkušenost kovidového putování

Nemoc, která se dotkla každého z nás. Každého trochu jinak, ale ať chceme nebo ne, ovlivnila naše životy. Bohužel v některých rodinách dost zásadně, v některých proběhla a jen vystrašila a někdo se této epidemii vysmívá a nepovažuje ji za nic vážného.

Ale protože existuje očkování, dostali jsme možnost se alespoň částečně vrátit k „normálnímu“ životu.

V letošním roce bylo z tohoto důvodu omezeno mnoho aktivit, účast na mších, pohřbech, svatbách, kultuře, cestování atd.

Při všech těchto omezeních jsme měli ale možnost se alespoň virtuálně zúčastnit třeba mše svaté přes internet. Je to jedna z vymožeností, které jsem hodně využívala. A tak jsem postupně navštívila mnoho farností. Do některých jsem se velmi ráda opakovaně vracela.

Ale největší radost, kterou současná technika umožňuje, jsem prožila uprostřed pralesů střední Ameriky, kdy jsem měla možnost sledovat mši sv. z Dolních Bojanovic. A, světe, div se, i v Egyptě funguje možnost sledovat přenos třeba z Prahy.

Byla bych stejně ale raději, kdybych tuto zkušenost neměla a vůbec nikdy neslyšela nic o koronaviru.

Musíme ale věřit, že zase bude líp! Každý z nás k tomu může přispět podle svých možností a schopností...

/text Ludmila Rozmahelová,
obrázky z internetu/

Kázání pana děkana

Jak se již stalo zvykem, bývá v každém KoMPasu otištěno několik kázání, které pan děkan v našich farnostech pronesl. Občas se snažíme i o nějaký myšlenkový celek. A tak už jsme měli možnost vrátit se ke kázáním při petropavlovských poutních bohoslužbách v Dobelicích, v minulém čísle jsme si mohli přečíst poutní kázání ke cti sv. Vavřince v Rakšicích a v tomto vydání bychom připomněli kázání, která zazněla v klášterním kostele v Krumlově, a to na počest jeho patrona, sv. Bartoloměje. Ke kázání pana děkana nalezneme informaci také v InfoPointu na str. 67.

2018

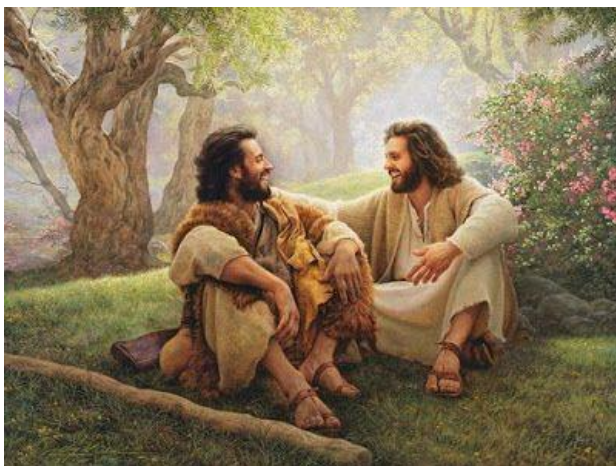
Drazí poutníci, bratři a sestry, jedna asi nejznámější informace o Svatém Bartoloměji je ta, že je útočištěm bohatých, gurmánů a různých celebrit. Zatímco my svatého Bartoloměje slavíme koncem srpna, oni toto jméno skloňují nejčastěji v lednu a vůbec v zimních měsících. Svatý Bartoloměj je sice jen malou tečkou na mapě světa, ale právě tahle tečka je považována za místo,

kde člověku dopřejí jednu z nejexkluzivnějších dovolených v Karibiku. Ostrov Svatý Bartoloměj je součástí Malých Antil, obklopený tyrkysově modrými

mořskými vodami. Svatý Bartoloměj je tedy známý a vyhledávaný.

A jak je to se svatým Bartolomějem jakožto s novozákonní postavou? Je také tak známý a tak vyhledávaný? Možná, že by ho člověk musel hledat, protože byl ukrytý pod fíkovníkem. Nebylo to proto, že by si hrál na schovávanou, ale fíkovník poskytoval příjemný stín, proto třeba i takoví studenti Tóry, studenti Písma svatého, se často uchylovali do stínu tohoto stromu. Ježíš ho na tomto místě nepřehlédne.

Dokonce to musí být čest, když jej sám Ježíš uvidí na tomto místě a při této činnosti, podobně jako třeba malé dítě je rádo, když si třeba uklízí pokojíček a když ho u toho někdo z rodičů „nachytá“

a pochválí ho. Ač je Bartoloměj z počátku skeptický, jistě začíná tušit, že mluví s Tím, o kom píše Písma, která studuje. To ho nemůže nezasáhnout a odchází s Ježíšem, aby se od Něho naučil víc.

A jak je to s námi jakožto s křesťany jednadvacátého století? Není mi dáno právo soudit, ale určitě by pro nás mělo být větší ctí, kdyby nás Ježíš takřikajíc častěji nachytl v kostele, jak se modlíme, rozjímáme, adorujeme, studujeme Písmo, jsme účastni mše svaté, přistupujeme ke svátostem. A svatý Bartoloměj nám může být příkladem i povzbuzením, jak být ve správné chvíli na správném místě. Ne ten Svatý Bartoloměj v Karibiku, ale ten v nebi, neboť ten je útočištěm bohatých Boží láskou. Svatý Bartoloměj se sice může zdát být jen čárkou na mapě Krumlova, ale když k němu přijdeme blíž, narazíme na krásný chrám, v jehož stínu nás možná Kristus jednou bude hledat. Tak ať je náš klášterní kostel také známý a vyhledávaný a kéž nás zde, nebo na jiném posvěceném místě, Kristus jednou najde připravené.

Svatý Bartoloměji, oroduj za nás.

2019

Drazí poutníci, bratři a sestry, v devadesátých letech minulého století nastal rozmach různých nekonečných seriálů jako např. Dallas, nebo telenovel, vybavuje se mi Esmeralda. Kdo se na seriál neřádal, kdo nefandil Bobbymu

a nenadával na J.R.-a, kdo neplakal nad zelenou nevidomou dívkou, snad jako by ani nebyl. Vždy na druhý den byly řeči a dohadů o odvysíláném dílu plné obchody, nádraží, autobusy a vlaky, pracoviště a někde i kázání v kostelích. Řeči o různých seriálových postavách šly od úst k uším jako velká voda.

V životě se ovšem nepředávají informace a spekulace pouze jako zprávy z televize a novin, nýbrž také drby přes polopravdy a pololži až po skutečná fakta z vlastní zkušenosti nebo ze zkušeností někoho blízkého.

A podobně to bylo i v době apoštolů. Zde nejde o drby a o nějaká „prý“, ze kterých se nakonec udělá „takhle přesně to bylo“, ale jde o skutečnou euforii získanou ze setkání s Ježíšem. Od úst k uším jsou předávány zkušenosti a informace těch, kteří se s ním setkali. Prvně setkání s Ondřejem a Janem, den nato s Filipem. Tito mladíci byli Ježíšem tak uchváteni, že svěřovali svá nadšení dalším: Ondřej svému bratru Šimonu Petrovi, Filip svému příteli Natanaelovi, kterého – narodil od evangelisty Jana, nazývají ostatní evangelisté jeho rodovým jménem „Tolomejův syn“ - „Bar Tolomeus“ - pod kterým je znám po staletí – Bartoloměj. I ten je tříletou školou u Ježíše tak do hloubky zasažen, že svým životem píše jedinečný díl nekonečného seriálu o Mistru z Nazareta a jeho Církvi, když po Letnicích odchází hlásat evangelium od úst k uším a do srdcí

lidí v Arábii, Frýgii, Lykaonii, v Pontu, dokonce v Arménii, kde uzdraví královskou dceru z posedlosti a obrátí k víře i krále Polimea. Po celém království se pak hovoří o tom, co se stalo. Ale zatvrzelý králův bratr Astiages ho z pomsty nechá zabít. Jakou krutou smrtí, to všichni víme. Ale důležité je, že Bartoloměj se stal předavatelem toho, co s Kristem zažil a co se od něj naučil, a že lidé o tom dál hovořili, diskutovali, fandili Bohu a především získali a uchovávali víru v Boha, Stvořitele nebe i země.

V pátek jsem navštívil svou triadevadesátiletou babičku. Když jsem přišel, babička vyšla z obývacího pokoje a říká: „Já zrovna kóčkám na toho pséka.“ V televizi právě běžel seriál „Komisař Rex“. Ačkoliv asi všichni, nebo téměř všichni víme, o jaký pořad se jedná, už na tuto kriminálku nekoukají celé národy jako na Dallas. Dnes totiž máme mnohem více televizních kanálů, kriminálek je tam nespočet a jeden seriál už nezanítí většinu diváků jako před dvaceti lety. Když vyjdeme na ulici, do práce nebo do obchodu, tak už se nestává, že by se tam mluvilo jen a pouze o policejním psovi Rexovi.

A ani tak se dnes nestává, že by se všude mluvilo o Bohu a o Církvi, pokud nejsou na programu dne restituce nebo nějaký skandál. Těch programů pro slova z našich úst je nespočet. Zápal do apoštolování už je jiný než před dvěma tisíci roky. A přesto: stále jsou nám před oči stavěny kostely a kaple, které jsou někomu zasvěceny a jejichž život pro nás má být inspirací, povzbuzením i cestou k nadšení pro život s Bohem. A ne jinak je tomu s naším

klášterním kostelem sv. Bartoloměje. A tak třeba když přicházíme na městský úřad, do budovy bývalého kláštera, tedy do součásti tohoto kostela, mějme nejen hlavu plnou toho, co potřebujeme vyřídit nebo co nás dnes v práci na úřadě čeká, ale mějme také srdce otevřené jako Natanel pod fíkovníkem, mějme srdce plné Boha, aby třeba i v budově kláštera – tedy úřadu – mohlo jít od úst k uším, od srdcí k srdcím, že Bůh je s námi, že zde všem žehná, no a když žehná všemu na tomto rozhodčím místě, žehná tak

celému Krumlovu, stejně jako požehnal městům, která na počátku našeho letopočtu navštívili apoštolové.

Svatý Bartoloměji, děkujeme za Tvoji neustálou návštěvu u nás a za Tvé orodování za nás.

2020

„Tak se měj.“ Těmito slovy dnes často končíme své rozhovory, svá setkání, své pozdravy. Místo pozdravu „ahoj“, „nashledanou“ nebo „s Pánem Bohem“ často použijeme přání „tak se měj“, v sms-ce třeba ještě připojíme podpis. Co to vlastně znamená? Ačkoliv se v té větě neříká, jak se člověk má mít – jestli dobře, nebo špatně, tušíme, že tento pozdrav při odchodu evokuje přání dobrého: „Měj se dobře, ať se ti daří.“ Pak je ještě dobré si všimnout, že když odcházíme třeba z čekárny v nemocnici, z obchodu atp., vždycky použijeme ten klasický pozdrav „nashledanou“, nikoli tento o „míti se“. Pokud použijeme k rozloučení pozdravu „měj se“, nejedná se jen o slušné vychování pozdravit, ale znamená to, že jsme s dotyčným nebo dotyčnými také před tím rozmlouvali, bavili jsme se, byli jsme alespoň chvíli spolu v bližším setkání.

Když slyšíme vyprávění dnešního evangelijního úryvku, tak Natanael, který je již někdy od 12. století ztotožňován s naším patronem, apoštolem Bartolomějem, vede s Ježíšem rozhovor, i když jeho první reakce na Ježíše je vyslovena s poměrně příkrou zaujatostí, s určitým stupněm pohrdání. Ale pak k němu Ježíš přichází a začíná ten známý rozhovor, a Natanael vidí, co může z Nazareta vzejít dobrého. Bartoloměj odchází z rozhovoru proměněn, stává se apoštolem a hlásá evangelium o Ježíšovi z Nazareta. Bartolomějův bratr v Kristu, apoštol Jan, nám v evangeliu nezaznamenal žádná slova rozloučení po tomto

rozhovoru. Asi těžko zazněla slova „ahoj“ nebo „s Pánem Bohem“, ale možná bychom si při trošce fantazie mohli domyslet, že Ježíš označí Bartoloměje za bezelstného člověka, pokračuje o důvodech víry a představí se jako Syn člověka obklopený anděly, a při odchodu řekne: „Tak se měj, ať se ti daří v apoštolské činnosti.“ A Bartoloměj z toho vyrozumí nejen to, že „na shledanou, ještě se uvidíme“, ale především své nové poslání.

Tento
klášterní
kostel nám
zvlášť
připomíná,
že
v Krumlově
máme
mnoho
příležitostí
vstupovat do
rozhovoru

njen s Ježíšem – s Bohem, ale i s jeho apoštolem, Bartolomějem. A jako se pouštíme do rozhovoru se svatým Antonínem, když něco nemůžeme najít, se svatým Floriánem, když prosíme za naše město nebo vidíme projíždět hasiče, jako prosíme o orodování své křestní a biřmovací patrony, tak můžeme rozmlouvat i se svatým Bartolomějem. Třeba to utvrdí i naši víru v Ježíše jako Syna Božího. A když skončíme tuto modlitbu Bartolomějovým prostřednictvím, možná nám na konci rozhovoru řekne, nebo pošle krátkou textovou zprávu na mobil naší duše: „Tak se měj. Bartoloměj.“

2021

Drazí poutníci a farníci, dva ze tří hlavních protagonistů dnešního evangelia neprožívají pochybnost, zatímco jeden se jeví jako pochybovač. Necháme teď stranou Filipa, který patří mezi ty,

kdo sdílí nadšení ze setkání s Ježíšem, a pochybnosti tady nejsou na místě, a podíváme se na další dvě postavy, kterými jsou Ježíš a Natanael. Natanael, jak už víme, je později ztotožňován s naším Bartolomějem. Začneme ovšem Ježíšem. Ježíš nemá pochybnosti o Natanaelovi. Hned ví, že to je pravý Izraelita, ve kterém není lsti. Zatímco Natanael o Ježíšovi z Nazareta pochybnosti má a neskrývá je: „Copak

může z Nazareta vzejít něco dobrého?“ Teprve po osobním setkání, kdy Kristus Natanaelovi zvěstuje Boží slovo, jsou jeho pochybnosti rozptýleny a zaznívá krásné vyznání víry.

Mnozí si do zpovědnice nosí hřích, že pochybovali o víře. K čemu takové pochybnosti jsou? Je pochybnost dobrá, nebo zlá? Osobně si myslím, že pochybnost je na tom stejně jako oheň, voda, sex, internet a další: dobrý sluha, ale zlý pán. Říká se, že pochybnost je jako drobky v posteli – nedá člověku spát. Pochybnost je dobrá

pro ty, které posune dál; kteří díky ní začnou nad svou vírou a vztahem k Pánu Bohu přemýšlet. Pochybnost nám klade otázky podobně jako Natanaelovi. Teprve pochybnost, která nás převálcuje, ve které se uvelebíme, spokojíme se s ní, teprve taková se stává hříchem a materiálem do zpovědnice. Bartoloměj pochybnosti nepodlehne, hledá odpovědi, a dokonce se nechává vést Božím slovem, nechává si poradit a nasměrovat svůj život od samotného Ježíše. S úsměvem bychom mohli říct, že právě na tomto místě Ježíš vykonává jeden ze sedmi skutků duchovního milosrdenství, kterýmžto je *radit pochybujícím*. Bartoloměj Ježíšovo slovo přijímá a setkání ústí v již zmíněné vyznání víry, které vychází přímo ze srdce, z nitra člověka, rovnou z Bartolomějovy duše.

My tu dnes o této poutní mši sv. čteme slyšený evangelijní text, ale v ostatních kostelích tuto neděli uzavíráme ten blok Ježíšovy eucharistické řeči, kterému jsme se věnovali po pět nedělí, a dnes, kdybychom neslavili patrona našeho klášterního kostela, bychom také slyšeli, jak mnozí od Ježíše odcházejí s tím, že to, co říkal, je tvrdá řeč. Nevyhovuje jim to, co Ježíš říká, chtějí si to udělat po svém. Nechtějí slyšet Boží slovo. Tedy pravý opak Bartoloměje. Jen praví učedníci s Ježíšem zůstávají, ostatní lidé od něj odcházejí, chtějí si víru dál vařit podle svého receptu – jako pejsek s kočičkou dort.

Vypráví se takový příběh, že jeden kněz ve městečku, kde ubývalo věřících v kostele, jednu neděli říká těm, kteří tam ještě zbyli: „A příští neděli vám povím, co mně řekl ďábel.“ Tato

informace se po městečku během týdne spolehlivě rozšířila a příští neděli byl kostel napěchovaný jak taška do Chorvatska. Přišlo tolik lidí, že se ani nemohli vejít. A pan farář začal svoje kázání větou: „Minulou neděli, když jsem vám sliboval, že vám dneska řeknu, co mně řekl ďábel, bylo vás tu jen několik. Dnes je vás tu mnoho. Co vám skrze mě říká Bůh, to zajímá stále méně lidí. Ale co mně řekl odpůrce Boží, otec lži, na to je vás zvědavých mnoho.“

My buďme jako svatý Bartoloměj. Přicházejme lační po

Božím slovu, dychtiví po osvětlení našich pochybností ve víře, byť pravda je někdy tvrdá, zatímco lež se jeví jako líbivá. Bartoloměj se zajímal o to, co říká ten Nazaretský, a proto mohl Ježíše poznat a mohlo i jemu být slíbeno, že uvidí ještě větší věci. Kdo chce vidět skutky Boží, nechť následuje svatého Bartoloměje v četbě a studiu Písma svatého, v pokládání otázek a hledání odpovědí a také ve sdílení nadšení ze setkávání s Ježíšem i ve všedních událostech našeho života.

/foto Tomáš Pitlach, o. Stephen Nesrsta a Jiří Sláma/

Rozhovor s TSI Janou Hrubou

V minulém čísle KoMPasu jsme si mohli přečíst rozhovor s technikem stavebních investic našeho děkanství Ing. Karlem Hlávkou, který byl na odchodu do zaslouženého důchodu. Po čtvrtletní pauze, kdy naše děkanství nemělo TSI, prošla výběrovým řízením na tuto pozici paní Jana Hrubá (nejedná se o paní Janu Hrubou pracující na Městském úřadě, to je shoda jmen). Nyní se nám v KoMPasu představuje.

Na začátek by ses mohla farníkům a kněžím našeho děkanství trochu představit. Řekni nám něco o sobě, co máš ráda, co úplně nesnášíš, nebo jaké jsou tvé koníčky a záliby.

Jmenuji se Jana Hrubá, jsem vdaná a mám 3 děti. Ráda jezdím na kole a ráda řídím auto. Snažím se snášet všechny 😊. Ale ne úplně vše snáším dobře.

A co čtení? Jakou jsi četla naposledy zajímavou knihu?

Čtu průběžně převážně knihy s náboženskou tematikou.

Co tě přivedlo na myšlenku pracovat pro biskupství jako technička?

Chtěla jsem pracovat v církevním prostředí, a protože mám stavební vzdělání a mám vztah k památkám, tak jsem do toho šla.

A která památka je pro tebe nejzajímavější? Mohla bys dát tip, které místo navštívit, ať už v našem děkanství, nebo ve světě?

Moc pěkný je kostel v Dobré Vodě – poutní místo u Nových Hradů. Tady se mi líbí kostel v Horních Kounicích.

Ted' bys nám mohla trochu přiblížit náplň tvé práce, protože vůbec nevím, co všechno si pod pojmem *technik stavebních investic* představit, co všechno bys mohla dělat.

Mám pracovat pro farnosti ve všem, co se týká církevních staveb, převážně kostelů, far apod. v zajištění oprav, úprav a investic, vyřizování povolení, vyjádření památkové péče, správců sítí, vyřizování dotací, jednání s firmami atd.

To je opravdu široký záběr. A na čem momentálně pracuješ v naší farnosti?

Je toho víc. Z větších věcí fasáda na farnosti v Moravském Krumlově, příprava na dotace na spadlou zeď v Horních Kounicích, příprava bez dotací na zeď spadlou u fary v M. Krumlově, fasáda na kostele v Horních Kounicích, Mikulovice nátěr věže apod. A kromě našeho děkanství mám pod svojí správou i děkanství Vranov nad Dyjí.

Jsi tady ještě krátkou dobu. Je něco, co byl tady opravdu pro tebe oříšek?

Kontakt s některými lidmi věřícími.

Jak se ti tvá práce líbí? Co je na ni nejtěžší a naopak nejzajímavější?

Líbí se mi moc. Nejtěžší je koordinace faráře, památkové péče a firmy dohromady. Ale zároveň se něco tvoří a to je nejzajímavější.

Tak tyto organizace dát dohromady, to musí být nadlidský výkon. Jak se ti to daří?

Těžko. 😊

Kdybys měla neomezené finanční možnosti, co by bylo první, co bys chtěla dát dohromady, opravit?

Hm, založila bych stavební firmu na opravy památek. 😊

Co jsi dělala před nástupem do tohoto zaměstnání a jaké jsou tvé první dojmy?

Pracovala jsem jako inspektor silnic na SÚS JMK p.o.k. ve Znojmě. No, trochu jsem z církevního prostředí vystřízlivěla. 😊

Inspektor, už to slovo trochu nahání obavy. Měli z tebe respekt a rozdávala jsi i pokuty?

Na to jsem neměla pravomoce, ale občas jsem nějakého traktoristu pronásledovala, pokud zašpinil silnici.

Jaké máš sny, touhy? Myslíš si, že by tato práce mohla být naplněním tvých pracovních snů?

Velké sny mě přešly a doufám, že alespoň něco se podaří opravit, restaurovat apod.

Ale určitě něco z nich zůstalo. Alespoň nějaký malý sen. Kdybys mohla, co bys změnila, nebo čeho bys chtěla dosáhnout?

No alespoň zatím dotáhnout jednu stavbu od začátku až do konce.

Máš nějaké osobní motto, kterým se řídíš nebo ti pomáhá v těžkých chvílích?

Kdo má Boha, má vše.

Co bys chtěla vzkázat čtenářům, farníkům, kněžím našeho děkanství?

Aby měli se mnou trpělivost, práce je náročná a co člověk, to jiný názor.

Děkuji za rozhovor a doufáme, že se ti práce u nás bude líbit, přejeme hodně Božího požehnání a úspěchů, dobrý kolektiv a spokojenost v práci i v rodině.

/rozhovor vedla Taiana Himerová, foto o. Pavel Vybíhal/

InfoPoint

Zřícení části památné zdi

Zeď nám spadla, zeď nám spadla! Kdopak nám ji postaví? Po nedělním poledni na konci ledna se rozhodla poroučet se k zemi zeď oddělující prostor mezi hrobkou Lichtenštejnů a farní zahradou. Po několika staletích již nestojí ve své celé délce. Dvanáct metrů kamenného staviva slepeného hlínou se zřítilo do farní zahrady v celé své šíři, kde zavalilo záhony s trvalkami. Ke stavu zdi se vyjádřil statik i pracovníci památkové péče a rozhodli o přesném postupu její obnovy. Byla vypracována projektová dokumentace obnovy, vydáno

závazné stanovisko a po téměř tři čtvrtě roce se podařilo najít zedníka (p. Josef Kratochvil), který s pomocí brigádníků z řad farníků nahromaděné kameny očistil, s pomocí bagru zajistil 70 cm

hluboký výkop pro železobetonový základ a především si s kamením náležitě vyhrává, aby staronová zeď odpovídala požadavkům památkové péče. Celková škoda na zdi byla vyčíslena na téměř 300 tisíc korun. Díky skromnosti zedníka, pomocných rukou farníků a příspěvku firmy OSP, která zdarma poskytla materiál do nových základů (původní zeď základy

nemá), by se mělo podařit náklady výrazně snížit. Farnost požádala město Moravský Krumlov o dotaci. Protože také zbývající část zdi je něco jako časovaná bomba a její stav není dobrý, bylo po poměrně složitých a žhavých diskuzích s památkovou péčí vyjednáno dovolení zeď, až na určitý úsek, rozebrat a od plotu před hrobkou ji vystavět z cihel, včetně omítnutí a natření v barvě fasády fary. Již uskutečněná autodestrukce zdi má i jedno pozitivum: Otevřel se nádherný pohled na farní kostel, jaký dosud nebyl vidán.

Oprava fary

Po loňské výměně oken z roku 1947 za okna z roku 2020 začala letos na podzim oprava vnějšího pláště fary a práce na odvlhčení budovy po celém jejím obvodu. Vzhledem k rozměrům tohoto čísla KoMPasu se o této opravě nebudu více rozepisovat, ale vrátil bych se k ní, bude-li nám to dopřáno, v příštím čísle našeho farního periodika, kdy už by měla být tato etapa opravy fary za cílovou páskou.

Oprava kostela v Petrovicích

Po loňské opravě střechy kostela jsme letos strádali peníze na další opravu, kterou bychom chtěli uskutečnit v příštím roce, a to novou elektroinstalaci, osvětlení a ozvučení. Možná bychom stihli i vymalovat, nicméně vzhledem k prudkému zdražování nejen elektroinstalačních materiálů je pravděpodobné, že do opravování budeme muset zařadit další pauzu ke sbírání potřebných financí. Uvidíme. Navíc nyní nastala akutní závada na zvonové konstrukci a její odstranění je práce pro tesaře. V tomto Roce sv. Josefa jsem prosil o pomoc firmu Svatý Josef a Syn. Ta opravu provede, ale potřebuje k tomu ruce ještě nějakého pozemského tesaře. 😊

Prázdninová návštěvnost kaple sv. Floriána

Již druhé léto byla během nedělních odpolední otevřena kaple sv. Floriána k modlitbě, ztišení, prohlídce či odpočinku. Děkuji všem, kteří se na této obecně chválené aktivitě podíleli, především tím, že během otevírací doby drželi dozor, modlili se, odpovídali na dotazy návštěvníků a usměrňovali případné neukázněné turisty. Někteří z farníků, kteří v kapli na krumlovském kopečku konali tuto službu, zapisovali počty

návštěvníků. Napočítali celkem 754 dospělých a 112 dětí. Protože ne všichni „dozorčí“ dělali čárku za každého návštěvníka, je jasné, že počet těch, kteří se v kapli zastavili, bohatě přesáhl tisícovku. Do umístěných kasiček přichází během léta věnovali farnosti 5.305 Kč, což je o 3.435 Kč více než v loňském roce. Pán Bůh zaplať za farníky, návštěvníky i dary na farnost.

Mše sv. v Rokytné

Vzhledem k tomu, že za poslední tři roky klesl počet místních návštěvníků bohoslužeb v Rokytné z pěti na dvě návštěvnice, kterým navíc zdravotní stav ne vždy dovoluje účast na bohoslužbách, je konání mše sv. vždy předem konzultováno dle jejich možností. Dokonce i při poutní mši svaté v polovině listopadu bylo na začátku slavnostní bohoslužby přítomno pouze pět účastníků, na jejím konci šest. Zatím to vypadá, že přes zimu bude vysluhování Eucharistie v Rokytné pozastaveno. Nadále sledujte aktuální informace uváděné v ohláškách.

Mše sv. (nejen) pro děti a biřmovance

Po koronavirové přetřžce jsme začali v tomto školním roce opět každou první neděli v měsíci slavit mši sv. především za účasti dětí. Letos jsou tyto mše sv. určeny také biřmovancům, neboť v tematických promluvách si postupně přibližujeme dary Ducha

Svatého, a to vždy v nějakém jednoduchém příběhu. Biřmovancům jsou ještě věnované katecheze, které jsou součástí mše sv. (nejen) pro biřmovance. V těchto katechezích jsme se dosud zaměřili na objasnění otázek ohledně Božího lidu, přiblížili jsme si práva a povinnosti křesťanů a čeká nás poměrně zevrubné seznamování se s podstatou jednotlivých svátostí. Na tyto bohoslužby, jak první neděli v měsíci, tak i v pátek (pokud se koná příprava na biřmování) jsou samozřejmě zváni i všichni ostatní.

Náš nový jáhen

Po dvou odkladech, které byly zapříčiněny koronavirovými opatřeními, jsme se s více jak ročním zpožděním dočkali jáhenského svěcení k trvalému diakonátu našeho petrovického kostelníka a ministranta Jakuba Ondráčka. Pan Ondráček přijal jáhenské svěcení z rukou biskupa Vojtěcha Cikrleho v brněnské katedrále v pátek 24. září. Do této služby mu vyprošujeme hojnost Božích milostí. Přímo v katedrále ho doprovázelo asi šest desítek farníků ze všech tří našich farností. Ačkoliv se tato slavnost odehrávala ve všední den, pro všechny to byl nevšední zážitek. Budeme rádi, když se někteří z Vás s námi o své dojmy podělí v příštím čísle KoMPasu.

Noví ministranti

Takto zazněla jedna z prvních vět při mši svaté v Petrovicích v neděli 10. října: „Máme nového ministranta. Poznáte ho? Je to Franta. A dělá mu bodyguarda u oltáře táta Jarda.“ Víťame tak

Jaroslava a Františka Pavlů mezi ministranty a přejeme radost a neutuchající nadšení z této krásné služby.

Noví Pulsáci

O fondu Puls a donátorech jsme již psali vícekrát, proto nyní jen aktuální informace, které jsou dostupné i na *donator.cz*, kde je také možnost se přihlásit k donátorství a podpořit tak farnost. V rámci pomoci farnostem v době covidu získá každá farnost 500 Kč navíc za každého donátora, který se přihlásí v letošním roce. Zároveň

díky novelizaci zákona o dani z příjmu v důsledku pandemických opatření mohou využít všichni donátoři až 30% slevu na

dani z příjmu. Finanční částka, kterou se letos naše farnosti podílejí na spolufinancování fondu Puls, je 95.285 Kč pro farnost Moravský Krumlov, 36.340 Kč pro farnost Petrovice a 17.423 Kč pro farnost Kadov. Vyměřená částka je farnostem umenšena o dary donátorů (pravidelných i jednorázových). Zbývající částka se musí doplatit ze sbírek. V levém sloupci hlavního panelu našich internetových stránek je možnost kliknout na příslušný odkaz a zjistit tak aktuální stav financování mezi fondem Puls a našimi farnostmi.

Kázání pana děkana na YouTube

Po částečném rozvolnění, kdy na konci listopadu 2020 mohly být obnoveny veřejné bohoslužby, ale pouze s nízkým počtem

účastníků, byly některé homilie pronesené v našich farnostech nahrávány, doplněny obrazovou přílohou a zveřejněny na internetovém serveru YouTube. Kázání lze dohledat buď přímým zadáním (např. *Pavel Vybíhal kázání*), nebo přes www stránky naší farnosti v záložce „Kázání“. Na YouTube lze rovněž dohledat fotoprezentace z opravy oken na faře, z prvního svatého přijímání, z žehnání zvonu v Rakšicích či ze svatojosefské pouti.

Nové invokace v lorelánské litanii

Z rozhodnutí papeže Františka se v červnu 2020 do modlitby lorelánských litaní zařadily tři nové invokace. V první nové výzvě bude Maria navíc vzývána jako „Mater misericordiae“ - Matka milosrdenství, v druhé „Mater spei“ - Matka naděje a ve třetí „Solacium migrantium“ - Útěcha migrantů, přičemž první z nich bude následovat po invokaci „Matko Církve“, druhá po zvolání „Matko božské milosti“, a třetí po vzývání Marie jako „Útočiště hříšníků“.

Úmrtí otce Vladimíra Konečného

V minulém čísle KoMPasu jsem zapomněl uvést oznámení, že 9. července 2020 zemřel otec Vladimír Konečný, rodák z Moravského Krumlova (nar. 9. 4. 1926). Pohřben byl v místě svého posledního působení, v Brumovicích.

Betlémské světlo

Letošní možnosti získat betlémské světlo do svých domovů budou rozšířeny. Betlémské světlo v našich farnostech bude možné získat následovně: V sobotu 18. prosince na vlakovém nádraží, a to po příjezdu vlaku ve 13:40 a vlaku ve 14:17. Na Štědrý den v kostele

Všech sv.
v Krumlově (od 6:30
do 16 hodin)
a v kostele svatého
Vavřince
v Rakšicích (od 12
do 16 hodin).
V Petrovicích
a v Kadově budou
ochotní farníci letos
poprvé roznášet
betlémské světlo
dům od domu v dny
před Štědrým dnem,
přímo v kostele
v Petrovicích bude
k dispozici na Štědrý
den (do 18 hodin),
v Kadově během
vánoční vigilie.

Přijďte si
23. 12. 2021 od 14.00 do 19.00
do kaple sv. Floriána v Moravském Krumlově
pro BETLÉMSKÉ SVĚTLO
a poslechněte si
básně Jana Zahradníčka
ze sbírky JEŽÍŠKOVA KOŠILKA
Pojďte zahájit letošní vánoční svátky neobvyčejným zážitkem!
Vaše knihkupectví Na poličce, Kolpingova rodina
a římskokatolická farnost Moravský Krumlov

Velkou novinkou bude betlémské světlo na Floriánku, a to ve čtvrtek 23. prosince od 14 do 19 hodin. Nebude chybět ani vánoční atmosféra. Více na plakátku „mezi řádky“.

Vánoční bohoslužby

Ačkoliv v důsledku vývoje další vlny pandemie není nic jisté, pro případ, že nebude zakázáno konání vánočních bohoslužeb, předesílám, že předvánoční slavení svátosti smíření s cizími zpovědníky proběhne v Moravském Krumlově v pondělí 20. prosince od 17 do 18 hodin, případně i déle (dle počtu kajících). Vánoční vigilie pro děti bude slavena v 16:30 v Kadově, noční bohoslužba proběhne v Petrovicích od 21. hodiny, půlnoční v Krumlově začne úderem 23. hodiny a před jejím začátkem zazní troubené koledy. 25., 26. 12. 2021 a 1. 1. 2022 bude nedělní pořad bohoslužeb. Svátek sv. Štěpána je letos překryt svátkem Svaté rodiny. Mše sv. v Rakšicích nebude tedy 26. 12., ale tradičně sobotní, letos tedy 25. 12. v 18 hodin. Stejně tak i 1. 1. Další bohoslužby a akce (např. vánoční divadélko dětí, tříkrálový koncert ...) budeme upřesňovat v ohláškách a na webu, a to dle aktuálních proticovidových opatření.

Tříkrálová sbírka

Začnu stejně jako v předchozím odstavci: Ačkoliv v důsledku vývoje další vlny pandemie není nic jisté. Je však pravděpodobné, že tradiční tříkrálová sbírka, která je naplánována od 1. do 16. ledna 2022, se uskuteční, jen není zcela zřejmé, jakou formou. Pravděpodobně v omezeném režimu. Možná, že podobně jako letos, nebudou moci chodit koledníci, ale pokladničky budou na některých místech (kostely, obecní úřady, obchody atp.) a že bude probíhat on-line sbírka. Pokyny, které nám k 22. ročníku sbírky udělí Oblastní charita Znojmo, budou tlumočeny i v kostele a na farním webu.

Přípravy na svátosti

I v roce 2022, nevstoupí-li v platnost protiepidemická opatření zabraňující konat přípravy na svátosti, budou přípravy na přijetí některých ze svátostí probíhat dle běžných zvyklostí. Příprava rodičů a kmotrů na **křest** jejich dětí se opakuje zpravidla každý měsíc, jsou-li zájemci o udělení této svátosti. Příprava na první svatou zpověď a **první svaté přijímání** začne v lednu 2022. Přihlášky k přípravě bude možné odevzdávat do 9. ledna 2022. Příprava na **biřmování** probíhá od září 2021 a počet biřmovanců je již uzavřen. Příprava pro snoubence, kteří chtějí během roku 2022 v našich farnostech uzavřít **manželství**, začne v *Týdnu manželství*, konkrétně 19. února. Přihlášení snoubeneckých párů k předmanželským setkáním prosím nejpozději 15. února. Příprava na **svátost nemocných** pro společné slavení, které proběhne ve všech kostelích našich farností kolem 11. února, začíná dobře vykonanou svatou zpovědí před přijetím samotné svátosti.

Osvětlení kostela v Kadově

V letošním roce dostal kadovský kostel dárek v podobě osvětlení exteriéru. Kostel se tak stal viditelným i v noci. Nasvíceno je i krásné vstupní průčelí před kostelem. (Foto je pořízeno ještě před instalací halogenů. 😊)

Kanonizační řízení otce Středy

Kongregace pro kauzy svatých v Římě udělila souhlas k zahájení kanonizačního řízení otce Martina Středy, kněze a řeholníka Tovaryšstva Ježíšova. Otec biskup Vojtěch se na nás obrací se žádostí o sdělení užitečných informací týkajících se otce

Martina Středy, zvláště, pokud někdo může podat svědectví o případných milostech obdržených na jeho přimluvu, nebo naopak je někomu známa nějaká překážka pro kanonizační kauzu, necht' ji sdělí do kanceláře sekretariátu (Petrov 8, 601 43 Brno) do 31. ledna 2022. Podrobnější informace jsou v textu ediktu, který je zveřejněn na webových stránkách Biskupství brněnského (www.biskupstvi.cz). Všichni jsme žádáni o modlitbu, aby veškeré dění v souvislosti se zahajovaným kanonizačním řízením otce Martina Středy přineslo duchovní užitek.

Řešení úkolu z minulého čísla

V minulém čísle se objevily dva úkoly. Jeden, z *Pozdravů pod rouškou*, měl řešení ještě v tomtéž čísle, druhý, z *Povzbuzení na týden*, přináší své řešení nyní. Otázka zněla, které povzbuzení se váže ke slavnosti Nanebevstoupení Páně a ve kterém verši se vracíme k podobenství o plevelu mezi pšenicí. K slavnosti Nanebevstoupení zaznívalo: „Dnes nám praví v čtení popis: Ježíš také má home office.“ a dotazovanému evangeliu bylo přiřknuto toto povzbuzení: „Kam se plevel drze vplete, tam nám pšenka nepokvete.“

/o. Pavel Vybíhal/

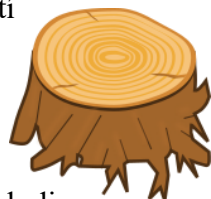
Dendrochronologický průzkum

Na konci listopadu roku 2020 navštívili půdní prostory kostela Všech svatých v Krumlově Mgr. Aleš Flídr z Filozofické fakulty Masarykovy univerzity a Ing. Tomáš Kyncl z DendroLab Brno, kteří provedli odběr vzorků dřeva. Konkrétně odebrali celkem pět vzorků, a to z táhel zazděných do zdiva lodi, z kleštiny nad klenbou presbytáře a z trámu krovu presbytáře. Úkolem bylo provést dendrochronologický průzkum (dendron = strom, chronos = čas, logie = nauka, věda), kterým se podle letokruhů dá poměrně přesně datovat stáří použitého dřeva, respektive roky, kdy byl strom, jenž byl použit na stavbu, skácen. Datace skácení stromu nemusí být totožná s rokem výstavby objektu, neboť je třeba připočítat dobu potřebnou pro opracování, případně i sušení dřeva.

Z odebraných vzorků bylo zjištěno, že náš krov se skládá převážně z dubového dřeva, v krovu presbytáře byla použita i jedle. Průzkum prokázal, že podkorní letokruhy byly již zcela ukončeny, což znamená, že použité stromy byly káceny po skončení vegetační sezóny. Pouze v případě dubového trámu ztužujícího věnce ve východní stěně jižní části lodi byla okrajová část profilu poškozena a počet neměřitelných letokruhů bylo možné pouze odhadnout.

Z průzkumu vyplývá základní zjištění, že se na půdě kostela nepodařilo najít v rámci dřevěných konstrukcí žádné prvky středověkého stáří. Zjištěná dendrodata zřetelně ukazují na rekonstrukční práce po třicetileté válce, kdy bylo nutné po požáru obnovit všechny koruny zdiva a postahovat je táhly k sobě (postupně v letech 1651-1663). V té době byl vyzvednut i krov, leč ten bylo nutné po sto letech, tedy po polovině 18. století obnovit.

A ještě závěrem pro zajímavost uvádím, jaké stáří materiálu, jenž nám drží střechu nad hlavou, bylo průzkumem zjištěno: Táhla ve zdivu lodi kostela byla zhotovena z dubů pokácených v letech 1651 - 1654, táhlo nad klenbou presbytáře bylo zhotoveno z dubu pokáceného v letech 1662 - 1663. Trám krovu presbytáře byl zhotoven z jedle kácené v letech 1759 - 1760.

/text o. Pavel Vybíhal, obrázky z internetu/

Co je to ten Kolping?

Od otevření klubovny Kolpingovy rodiny na náměstí v Moravském Krumlově se občas někdo přijde do klubovny nakouknout a pokaždé padne otázka „Co je to ten Kolping?“

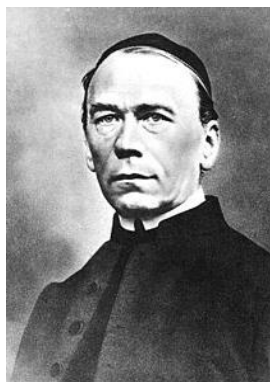

Vím, že vy už víte, ale přesto bych ráda srovnala Adolfa Kolpinga a Dona Boska. Oba byli katoličtí kněží, oba působili ve stejné době, v 19. století, kdy průmyslová revoluce přenastavovala dosavadní společenský řád v době, kdy vznikaly nové sociální problémy, kdy strádání chudých narůstalo do obrovských rozměrů.

Don Bosko zakládal své oratoře, kde ubytoval především chlapce a pomáhal jim dovzdělávat se a najít lepší uplatnění v životě. Don Bosko věřil, že budoucnost svých oratoří může zajistit založením řádu salesiánů, jež budou oratoře spravovat. První bratři salesiáni byli i sami svěřenci Dona Boska a vznik řádu pevně zakotvil dílo Dona Boska do struktur církve.

Stejně tak působil Adolf Kolping v nejprůmyslovější oblasti Německa - v Porýní. Zde zakládal Kolpingovy domy. Stejně jako Bosko v nich poskytoval ubytování a vzdělání zbídačeným dětem, které přicházely do velkých měst za prací a stávaly se levnou nájemní silou, byly zneužívané a často umíraly doslova na ulicích. Děti nacházely v Kolpingových domech bezpečí a vzdělání, vyučení se v různých řemeslech. Kolping svým již dospělým dětem pomáhal zakládat i cechy. K řemeslům měl sám blízko, byl totiž vyučený švec.

Na rozdíl od Dona Boska šel ale Adolf Kolping jinou cestou. V rámci svých domů a péči o děti dal přednost pevnějšímu zakotvení

v místní komunitě. Do svých činností zapojoval více místní členy církevní obce a mnohé skutky se mu podařily díky úzké spolupráci s farnostmi.

Oba kněží zemřeli mladí a naprosto vyčerpaní. Zůstal po nich však velký odkaz, který inspiruje až do současnosti. O salesiánech a jejich činnosti víme hodně. Kolpingovo dílo není u nás tolik známé, proto Vám je přiblížím.

Z Porýní se tento funkční model Kolpingových domů začal rozrůstat do celého Německa a postupně i do sousedních zemí. Části farních komunit, které se v domech angažovaly, si začaly říkat Kolpingovy rodiny a takto působí dodnes. V současnosti je Kolpingovo dílo velkou mezinárodní charitativní organizací, která působí především v nejchudších zemích světa, kde pokračuje v díle svého zakladatele – vychovává, vzdělává, pomáhá tam, kde je potřeba.

V naší zemi bylo Kolpingovo dílo komunisty zničeno, nepodařilo se mu přežít, ale nově vzniklo poté, co se po roce 1989 změnila situace. Kolpingovo dílo ČR bylo znovu založeno ve Žďáře nad Sázavou v roce 1992. Jeho součástí je 31 Kolpingových rodin rozestých po celé republice. Je zřizovatelem střední školy Adolfa Kolpinga ve Žďáře nad Sázavou, provozuje sedm sociálních služeb. V Praze jedna z Kolpingových rodin provozuje azylový dům.

 KOLPING.CZ
KOLPINGOVA RODINA MORAVSKÝ KRUMLOV

Kolpingova rodina v Moravském Krumlově je nejmladším přírůstkem do celorepublikového díla. Zaměřujeme se, stejně jako

ostatní, na děti a mládež, ale i na celé rodiny. Pořádáme letní tábory, příměstské tábory, kroužky a různé aktivity pro celé rodiny. Jste u nás srdečně vítáni!

/text Drahomíra Nečasová, foto archiv Kolpingovy rodiny MK, obrázky z internetu/

Putovní svatyňka

Milí spolufarníci z Krumlova, ráda na Vás vzpomínám a chci se s Vámi podělit o radosti a iniciativy zdejší, tišnovské farnosti. Jsou tu milí, zbožní a všímaví lidé vůči přistěhovalcům. Jsme zváni do různých společenství nebo do služby. K nejintenzivnějším zážitkům patří dlouhé tiché adorace 2x týdně. V době omezení bohoslužeb byly zvlášť žádané od věřících.

Další milou iniciativou je návštěva Panny Marie v rodinách prostřednictvím putovní Schönstattské svatyňky. Můžete ji přivítat jakýmkoliv Vám vlastním způsobem nebo nabízenými modlitbami.

Panna Maria ve formě malého oltáříku je v každém domě 3 dny a zase putuje do druhého domu. Prakticky se vytvoří okruh 10 hostitelů, kteří si Matku Boží poutnici předávají. Po měsíci se k nim pravidelně vrací.

Když máte doma svatyňku, snažíte se věnovat Panně Marii chvilku času, obětovat nějakou těžkost, udělat práci, do které se vám nechtělo. Ona nám vyprošuje sílu, abychom milovali stále více Boha a lidi, aby to bylo u vás hezčí než jindy. Rodina s dětmi pozve Pannu Marii do rytmu svého života. Pokud jedete na návštěvu, můžete ji vzít s sebou. Panna Maria nám říká: „Jsi pro mě důležitý/á“ a uvědomujeme si její přítomnost tady na zemi.

Tak Vás chci povzbudit, vytvořte okruh deseti domácností, které mají k sobě tak blízko, aby si svatyňku předávaly. Jedna osoba se stane ručitelem, že to funguje. Lidé mají obavy ze závazků. Tady nejsou žádné, pouze převzít, pohostit a předat dál.

Uvidíte sami, když se zapojíte, budete si uvědomovat více blízkost Boží a naší Matky a potáhne Vás k sobě, k modlitbě, budete s ní rádi trávit vzácné chvíle.

Přeji Vám požehnaný advent a Vánoce, žijte v Boží náruči a nebojte se v této době plné obav. „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Řím 8, 3). Více o schönstattském hnutí na www.schoenstatt.cz

Z Tišnova zdraví Hana Dancingerová s manželem.

Esemes růženec

Stejně jako loni, měli během růžencového měsíce – měsíce října – farníci i letos možnost, kromě pravidelné modlitby růžence s knězem ve všech farnostech, objednat si tzv. SMS nebo WhatsApp růženec. Každý všední den přicházela na mobil zájemců zpráva se zněním jednoho desátku. Letos, na rozdíl od loňského roku, jsme v příchozích textech neměli dva osmislabičné verše (viz také KoMPas č. 4), ale s každým desátkem nám byla představena věta z Písma svatého, která uváděla tajemství růžence toho dne, a na ni navazovalo krátké veršované povzbuzení. Aby i ostatní mohli zakusit něco z této růžencové „pomůcky“, přinášíme náš říjnový sms–růženec na následujících řádcích.

Radostný růženec:

1. ... Ježíš, kterého jsi z Ducha svatého počala

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii (srv. Lk 1, 26-38). A z růže kvítek vykvetl v lůně lilii.

2. ... Ježíš, s kterým jsi Alžbětu navštívila

Požehnaná ty mezi ženami (Lk 1, 42). Požehnání věřící – požehnání my.

3. ... Ježíš, kterého jsi v Betlémě porodila

Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán (Lk 2, 11). Slavně zpívá Gloria, kdo nocí neuspán.

4. ... Ježíš, kterého jsi v chrámě obětovala

Rodiče přinesli dítě do chrámu (Lk 2, 22). Pojdme se podívat tam místo do krámu.

5. ... Ježíš, kterého jsi v chrámě našla

Když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích zvykem (Lk 2, 42). Bůh se hledá vírou, nikoli jen vzlykem.

Růženec světla:

1. ... Ježíš, který byl pokřtěn v Jordánu

Z nebe se ozval hlas: To je můj milovaný Syn (Mk 1, 11; Mt 3, 17; Lk 3, 22). Nezapomeň na svůj křest – je do nebe Tvé PIN.

2. ... Ježíš, který zjevil v Káně svou božskou moc

Naberte z nádob a doneste správci hostiny (Jan 2, 8). Co ode mě žádáš, Bože, a od mé rodiny?

3. ... Ježíš, který hlásal Boží království a vyzýval k pokání

Pokání číňte, evangeliu věřte (Mk 1, 15). Jak chcete si naměřit, stejně i všem měřte.

4. ... Ježíš, který na hoře Proměnění zjevil svou slávu

Je dobré, že jsme tady (Mt 17, 4; Mk 9, 5; Lk 9, 33). Zvláště na Táboře našich duší staví Bůh své hrady.

5. ... Ježíš, který ustanovil Eucharistii

To číňte na mou památku (Lk 22, 19; 1Kor 11, 24). I ve všední den, nejen o svátku.

Bolestný růženec:

1. ... Ježíš, který se pro nás krví potil

Pot jeho kanul jako krůpěj krve (Lk 22, 44). A kane podruhé a poté stejně jako prve.

2. ... Ježíš, který byl pro nás bičován

Pilát dal Ježíše zbičovat tehdy (Mt 26, 26; Jan 19, 1). Bič Ho prý zasáhl opět oněhdy.

3. ... Ježíš, který byl pro nás trním korunován

Vojáci upletli korunu z trní (Mt 27, 29; Mk 15, 17; Jan 19, 2). Královská hodnost? Až hlava brní!

4. ... Ježíš, který pro nás nesl těžký kříž

Nesl svůj kříž a vyšel z města (Jan 19, 17). Tudy vede ze Sodomy cesta.

5. ... Ježíš, který byl pro nás ukřižován

Ježíše jste pověsili na dřevo kříže (Sk 5, 30b). Proč se to tak stalo, to každý z nás ví. Že?

Slavný růženec:

1. ... Ježíš, který z mrtvých vstal

On byl vzkříšen, v hrobě není (Mt 28, 6; Mk 16, 6; Lk 24, 6). Zní Aleluja za kuropění.

2. ... Ježíš, který na nebe vstoupil

Byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim Ho zastřel (Sk 1, 9). Sešel z očí, sešel z mysli, mnohý již Ho zapřel.

3. ... Ježíš, který Ducha Svatého seslal

Všichni byli naplněni Duchem Svatým (Sk 2, 4). Od těch dob všichni křesťané hrají Bohu za tým.

4. ... Ježíš, který tě, Panno, do nebe vzal

A od té chvíle si ji vzal k sobě (srv. Jan 19, 27b). A žádného věrného neponechá Bůh v hrobě.

5. ... Ježíš, který tě v nebi korunoval

Ty, které povolal, ty uvedl do slávy (Řím 8, 30). Kéž se všichni sejdeme s Ním u „nedělní kávy“.

Píseň k růženci světla

Ve vydání našich kancionálů je píseň č. 814 určená ke zpěvu při modlitbě růžence. Nicméně stále schází sloky k tajemstvím růžence světla, která jsou nejmladší. Níže proto otiskujeme ne dokonalý, ale možný text k tomuto růženci. Podtržené slabiky označují místa, na které při zpěvu připadá oblouček.

Nápěv: Kancionál č. 814

Text: P. Pavel Vybíhal, 2015

1. Mnohými lidmi nyní zřen,
do vod Jordánu ponořen.
Jeho křtem hřích v nás umírá,
nebe se opět otvírá.

Voláme z vody baptisteria:
„Zdrávas, zdrávas, Maria.“

2. Ke svatebnímu setkání
i Ty jsi zvána do Káni,
kde syn Ježíš na žádost Tvou
náhle zjeví božskou moc svou.

Zní z hodovního atria:
„Zdrávas, zdrávas, Maria.“

3. Království Boží blíží se,
na zemi brzy zjeví se.
K tomu se spása přiklání,

kdo slouží výzvě k pokání.

V radosti evangelia:

„Zdrávas, zdrávas, Maria.“

4. Před apoštoly na hoře
a s proroky na Táboře
tvář Mu září i slávou Tvou,
slávou Otce i mateřskou.
Zpívejme Matce: Gloria!
Zdrávas, zdrávas, Maria.

5.) Když při večeři poslední
výrazy nové smlouvy zní,
jež Syn na kříži dokoná,
ne jen Jan v Tobě Matku má.
Vyznáme v růženci mystéria:
„Zdrávas, zdrávas, Maria.“

Z dotazů farníků

1. otázka: Během pandemie jsem přes televizi a počítač sledovala několik mší denně. Je možné účastnit se více mší svatých za den v kostele? A mohu na každé ke sv. přijímání?

2. otázka: Jaký je osobní pohled pana děkana na prožívání bohoslužeb v době protikoronavirových opatření?

3. otázka: Když pan děkan chodil do školy, dělal si taháky?

Odpověď na 1. otázku: Samozřejmě, že počtu mší svatých se meze nekladou. Ovšem méně někdy znamená více. Je totiž rozdíl na mši sv. být a mši sv. prožít. Víra a zbožnost se neměří počtem absolvovaných mší, ale živým vztahem k Bohu. V náplni našeho života by měla být alespoň jedna mše týdně – ta nedělní. Doporučuje se, pokud nám v tom nebrání jiné úkony lásky, případně neodkladné pracovní povinnosti, abychom se mše sv. účastnili co nejčastěji, třeba i každý den. Je to taková třešnička na dortu toho dne. Ale když těch třešniček je moc, tak už si je nedokážeme vychutnat a ani se na ně tolik netěšíme. Jde o to, abychom se nehonili za počtem mší a přitom aby nám neutíkala podstata a radost ze slavení mše svaté.

A k druhé části otázky: K této situaci se nám vyjadřuje Kodex kanonického práva v kánonu 917 a v následujících. Poprvé v jednom dni je možno přijímat kdykoliv za splnění obvyklých podmínek (víra v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii, svatá zpověď, ne těžký hřích, euchar. půst, touha po sv. přijímání), ze spravedlivého důvodu

může být uděleno i mimo mši svatou (např. při návštěvě nemocných knězem). Pokud chceme přijmout eucharistického Krista podruhé v tomtéž dni, musíme se k tomuto druhému přijímání účastnit celé mše svaté (od začátku do konce – ne přijít na čtení a odejít po přijímání). Ani bohoslužba slova nenahrazuje druhou mši svatou. Třetí konsekrovanou hostií v jednom dni je možné přijmout v případě ohrožení života. Důvody stanovené hranice jsou stejné jako výše: aby se ze svatého přijímání nestala rutina, aby se z hostitelů Krista nestali polykači hostií. Takový polykač si těžko svůj stav připustí, nicméně většina alkoholiků také tvrdí, že alkoholici nejsou. Svaté přijímání nejsou solené brambůrky. Svaté přijímání je posila a lék, proto nepřekračujte denní dávkování, neboť Církev za ta léta zkušeností již ví, proč má v Kodexu kanonického práva kánon 917 a kánony následující.

Odpověď na 2. otázku: Radostný i smutný. Tato zkušenost přinesla svá pozitiva i svá negativa. Mezi všeobecná pozitiva patří využití techniky a internetu k dobrému dílu. Naučili jsme se pro dobu „ohrožení“ sledovat mše sv. on-line a pro mě jako pro kněze bylo velkým přínosem, že jsem si mohl poslechnout i jiná kázání než kázání Pavla Vybíhala. „Díky“ zákazu bohoslužeb jsem si i já založil svůj kanál na YouTube a na Velký pátek 2020 pro Vás připravil první živé vysílání s velkopátečním zamyšlením. O něco později,

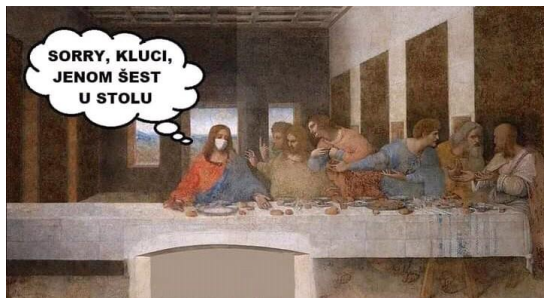
když už mohly být veřejné bohoslužby, ale jen pro omezený počet věřících, jsem z *Pozdravů pod rouškou* přešel k natáčení kázání na diktafon a k umísťování homilií na YouTube. Když ale nahrané slovo mám pro video „obrázkovat“, je to z důvodu mé vlastnosti perfekcionalismu velmi časově náročné. Ale má to smysl. Možná více než moji farníci tato kázání

sledují lidé ze vzdálenějších farností. Dalším pozitivem byla v době úplného zákazu bohoslužeb mnohem flexibilnější pracovní doba. Ráno jsem nebyl nucen vstávat tak brzy a mši sv. jsem slavil soukromě, většinou hned po ranní modlitbě breviáře. Nebyl jsem vázaný konkrétní hodinou. Trošku jsem se obával návratu k „normálu“, že se mi nebude chtít přijmout zpět původní rytmus, ale obavy nebyly na místě. Někteří se mě ptali, zda si, když si sloužím mši sv. sám, kážu. Na to odpovídám, že nekážu, leda že bych se nutně potřeboval nějak povzbudit. V neděli jsem si ani ohlášky nedělal, leda že bych si potřeboval něco velmi důležitého sdělit. 😊

Nejtěžším závažím byla neposlušnost některých věřících, ať už v rebelování proti rouškám, tak především v době omezeného počtu účastníků na bohoslužbách. Musel jsem to řešit nejen ve svých farnostech, neboť jako děkan jsem musel být pro ostatní (nejen) faráře příkladem, ale také v jiných farnostech děkanství. I z těch, zvláště na počátku a po částečném rozvolnění v první vlně pandemie, se na mě totiž obraceli někteří farníci s tím, že je pan farář nechce pustit do kostela, že prý už má limit vyčerpaný. Ale většinou to byly opačné případy, kdy nejsou v kostelech dodržována protiepidemická opatření a respektován dovolený počet osob. I policie řešila některé případy. Ty by se naštěstí daly spočítat na prstech jedné ruky

a vždycky byly na udání, nikoli „náhodou“. Za nejsmutnější považuji „hru s čísly“, kdy nám bylo nařizováno, že nás v kostele může být

max. 15, pak 10, potom max. 6, což bylo o nervy, neboť jsem musel vybírat, kdo na mši může a kdo už ne. Chápu, že se na mě někteří zlobili, ale nařízení bylo třeba respektovat, byť i pro mě

stálé změny v číslech postrádaly smysl. Přiznám se, že jsem si oddychl, když došlo k omezení počtu účastníků pouze na celebranta. Když pak byla po podzimním rozvolnění dovolena účast v procentech vzhledem ke kapacitě kostela, to už mělo jakousi svoji logiku. Úmyslně jsem zvolil přihlašování na bohoslužby přes telefon, neboť jsem se těšil, až mi budete volat a že si aspoň trochu popovídáme a povzbudíme se. Když už ale tato situace trvala téměř půl roku, přiznám se, že už mě vyplňování tabulek s účastníky moc nebavilo, a těšil jsem se na rozvolnění, které se vzhledem k ustupující pandemii nabízelo. A co považuji za největší nesmysl? Zákaz zpěvu. Ten jsem skutečně, pokud jsme měli roušky a respirátory, nepochopil. Mohl bych dále odpovídat a uvádět další, ale to už bych na jednu otázku odpovídal neblaze zdlouhavě. O co však prosím, to je respektování alespoň těch základních hygienických pravidel, která je třeba i v kostelech dodržovat.

Odpověď na 3. otázku: Ano, také se mi to občas přihodilo. Jeden tahák, který jsem si psal do dějepisu, přikládám:

Už je tomu dávno sice,
stalo se to na Korsice,
jako když zazvoní zvonek,
zrodil se Napoleonek.

Po vítězství v Itálii
a v Egyptě nad Anglií
zapsáno jest písařem:
Generál stal se císařem.

Paní Bonaparteová
svého synka vzorně chová,
že je to syn matky prosté,
nikdy příliš nevyroste.

A že plní vše, co slíbí,
Francouzům se velmi líbí,
rádi nemaj` prostoje,
vyšlou vládce do boje.

Avšak Napoleon sílí,
kursy boje s vojskem sdílí,
že se velmi dobře bije,
dostává se do Francie.

Snad proto se pere znova
už šest hodin u Slavkova,
zničil jako chytrá liška
Alexandra i Františka.

První sňatek uzavírá,
ten však velmi rychle zmírá,
k oltáři se znovu dere,
Máří Luisu dnes si bere.

Je však také z masa, kostí,
ne každé chyby se zprostí,
sám si přispěl ku pádu
za Anglickou blokádu.

Oč na výšce jemu schází,
více k trůnu lid jej hází,
už mu nebude pomoci,
dostává se k čelu moci.

A když do Ruska vytáhl,
až na dno svých sil si sáhl,
i dnes to zamrazí ve mně,
že vjel do spálené země.

V porážce nevzdal se svodů,
dal se do Bitvy národů,
v Lipsku v polích, na ulici
podlehl tam koalici.

A to už mu do bot teče,
sama Francie ho vleče
za to jeho prohnanství
na Elbu do vyhnanství.

Avšak císař on je stále,
žije líp než žena krále,
s čím se nejvíc potýká,
že se s lidmi nestýká.

Francie – národ litostivý,
císaře jsou žádostiví,
Napoleon za svou práci
do Paříže zas se vrací.

Jeho šance neumírá,
novou armádu hned sbírá,
netuše si život krátí,
když se u Waterloo mlátí.

Kdyby vládnout více hleděl
a na zadku raděj seděl,
teď by lidu těžko bál se
a jen sto dnů ohříval se.

Na jeho skleslá ramena
čeká jen Svatá Helena,
bez šavle, koní a stanů
zajatcem je Angličanů.

A za *(chybějící slova získáte
v následujícím rébusu)*
v drnu trávy zeleném
na kost prožrán arsenem.

*/na otázky odpověděl o. Pavel Vybíhal, foto Rostislav Venuta,
obrázky z internetu/*

Rébus

Vyluštěním šifry na následující stránce a doplněním diakritických znamének získáte chybějící slova v básničce výše.

A B C		G H CH
	L M N	

┐ ┌ ┐ ┐ ┌ ┌ ┐

┌ ┐ ┐ ┌ ┐

┌ ┌ ┐ ┐ ┌

┐ ┌

┌ ┌ ┐ ┌ ┌ ┌ ┌

┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┌ ┐ ┐ ┌

/připravil o. Pavel Vybíhal/

Svátosti a svátostiny v roce 2020

Bůh mocně působí ve svátostech a skrze svátostiny také zaslibuje zvláštní ochranu. V této rubrice jsou (nejen) jména těch, kteří v roce 2020 některé ze svátostí a svátostin v našich farnostech přijali, případně za jejich přijetí Bohu děkovali. Tento sloupek nemá pro nás mít jen orientační charakter, ale především má povzbudit k modlitbě za ty, kteří jsou – ať už v kterékoli části této rubriky – jmenováni, a za jejich rodiny. Když se totiž podíváme třeba na počet pokřtěných, jejichž rodiče a kmotři slibovali křesťanskou výchovu, ale od té doby nebyli ani v kostele, ani na faře, je třeba bít na poplach a vysílat modlitby. Stejně tak někteří prvokomunikanti ztratili cestu do kostela hned po prvním svatém přijímání. Ale nám se neztratili, my je modlitbou můžeme dohledat. Neočekávám v kostele ty, kteří jsou zapsáni v Knize pohřbených. Ale kde jsou jejich pozůstalí, kteří by za spásu duší mohli nechat sloužit mši svatou? Je málo těch, kteří projeví starost o duše svých zemřelých. Tedy modlitba za ně je zase nejspíš na nás. Proto ta jména na následujících řádcích, abychom si dokázali vybavit i tváře těch, za které jsme pozváni k modlitbě. Vzhledem ke GDPR jsou uvedeny pouze informace, které jsou veřejné v ohláškách.

/o. Pavel Vybíhal/

Křty

1. Charlotte Martina Puebla – pokřtěna 19. 1. v M. Krumlově
2. Julie Rozálie Látalová – pokřtěna 16. 2. v M. Krumlově
3. Ella Marie Nováková – pokřtěna 7. 3. v Petrovicích
4. Laura Anna Vrtěnová – pokřtěna 17. 5. v M. Krumlově

5. Maxim Jiří Motyčka – pokřtěn 7. 6. v M. Krumlově
6. Jitka Judita Kounická – pokřtěna 14. 6. v Kadově
7. Patrik Bartůněk – pokřtěn 12. 7. v M. Krumlově
8. Judita Čechová – pokřtěna 2. 8. v M. Krumlově
9. Zdeněk Kaufman – pokřtěn 11. 10. v M. Krumlově

1. sv. přijímání

1. Jitka Kounická – přistoupila 14. 6. v Kadově
2. Denisa Kounická – přistoupila 14. 6. v Kadově
3. Lucie Baštová – přistoupila 12. 7. v M. Krumlově
4. Nela BauEROVÁ – přistoupila 12. 7. v M. Krumlově
5. Kristýna Čejková – přistoupila 12. 7. v M. Krumlově
6. Markéta Holečková – přistoupila 12. 7. v M. Krumlově
7. Adam Juránek – přistoupil 12. 7. v M. Krumlově
8. Jolana Markusová – přistoupila 12. 7. v M. Krumlově
9. Klaudie Markusová – přistoupila 12. 7. v M. Krumlově
10. Maxim Motyčka – přistoupil 12. 7. v M. Krumlově
11. Eliška Nečasová – přistoupila 12. 7. v M. Krumlově
12. Sabina Punčochářová – přistoupila 12. 7. v M. Krumlově
13. Adéla Řezáčová – přistoupila 12. 7. v M. Krumlově
14. Šimon Smékal – přistoupil 12. 7. v M. Krumlově
15. Barbora Sochorová – přistoupila 12. 7. v M. Krumlově
16. Kristýna Tichá – přistoupila 12. 7. v M. Krumlově
17. Jiří Žďárský – přistoupil 12. 7. v M. Krumlově

Biřmování

1. Jitka Kounická – biřmována 14. 6. v Kadově

Svatba

1. Radim Němec a Kateřina Kašpárková – oddáni 3. 10. v Mor. Krumlově

Obnova manželských slibů po 20 letech

1. Miloš a Blanka Vavříkovi – 15. 5. v Mor. Krumlově
2. Marek a Petra Venutovi – 8. 7. v Mor. Krumlově

Pohřby

1. Anna Sobotková – pohřbena 24. 1. v Rakšicích
2. Jiřina Matoušková – rozloučení 7. 2. v M. Krumlově
3. Jan Podhrázký – pohřben 8. 2. v Rakšicích
4. Josef Husták – pohřben 7. 3. v M. Krumlově
5. Markéta Slámová – pohřbena 24. 3. v Petrovicích
6. Vlastimil Storač – rozloučení 26. 3. v M. Krumlově
7. Rudolf Kellner – pohřben 4. 4. v Rakšicích
8. Karolina Popelková – pohřbena 30. 5. v Rakšicích
9. Anna Hynková – pohřbena 13. 6. v Petrovicích
10. Božena Fialová – pohřbena 11. 7. v Petrovicích
11. Jan Kašpárek – pohřben 14. 8. v M. Krumlově
12. Květoslav Obrlík – pohřben 22. 8. v Rakšicích
13. Miluše Munduchová – pohřbena 5. 9. v Rakšicích
14. Adolf Lukášek – rozloučení 10. 9. v Rakšicích
15. Jan Bogner – rozloučení 29. 9. v Petrovicích
16. Vít Ulman – vsyp popela proveden 3. 10. v M. Krumlově
17. Hana Jandová – rozloučení 23. 10. v M. Krumlově
18. Irena Šlapanská – rozloučení 24. 10. v Rakšicích
19. Josef Reinisch – pohřben 31. 10. v M. Krumlově
20. Helena Braunerová – pohřbena 14. 11. v M. Krumlově

- 21. Ludmila Jedličková – pohřbena 24. 11. v Petrovicích
- 22. Petr Janda – rozloučení 27. 11. v M. Krumlově
- 23. Zdenka Součková – pohřbena 29. 12. v Petrovicích
- 24. Jozef Čudrnák – pohřben 30. 12. v Kadově

Kněží - hosté, kteří u některého z našich oltářů slavili mši svatou

P. Marek Dunda z Vranova nad Dyjí, P. Josef Dvořák z Hostěradic,
P. Vlastimil Krajčovič ze Strahovic

Počet mší sv., které v jednotlivých kostelích a kaplích našich farností slavil pan děkan:

M. Krumlov – Všech sv. 270, M. Krumlov – sv. Bartoloměj 11, M. Krumlov – sv. Florián 1; M. Krumlov – DPS 6; Rakšice 43; Rokytá 7; Petrovice 85; Kadov 47; Dobelice 3; (45 mší sv. sloužil o. Pavel v dalších kostelích mimo naše farnosti)

Modlitba za nového biskupa

Milé sestry, milí bratři, jak už víte, po dosažení 75 let věku jsem zaslal papeži Františkovi svou abdikaci a prosím vás, abyste jeho rozhodování o budoucnosti brněnského biskupského stolce provázeli svými modlitbami. Pokud se chcete modlit společně, můžete použít modlitbu uvedenou níže.

/Váš biskup Vojtěch, foto Lenka Fojtíková/

Bože, Dobrý pastýři, svěřujeme ti jmenování nového brněnského diecézního biskupa a prosíme: veď mysl Svatého otce i všech, kteří nesou za tuto volbu odpovědnost. Dej nám takového biskupa, který bude tvým obětavým a věrným služebníkem a bude usilovat o to, co se ti líbí a co je k prospěchu Božího lidu i celé církve. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

S církevním schválením Biskupství brněnského čj. Ep/701/21 ze dne 8. 9. 2021.

*/obrázek
z internetu/*

Modlitba za synodu

V říjnu letošního roku byla zahájena synoda o synodalitě. Tato synoda potrvá do podzimu 2023 a její první fáze proběhne ve farnostech, včetně našich. Děkuji všem, kteří se stali členy synodních skupinek našich farností. Více však bychom se tomuto tématu věnovali v jarním čísle

KoMPasu. Nyní je naším úkolem se za tento počín iniciovaný papežem Františkem modlit. Proto předkládáme oficiální modlitbu za průběh synody:

Zde jsme, před tebou, Duchu Svatý, shromáždění ve tvém jménu. Provázej nás ty sám, vstup do našich srdcí a vytvoř si v nich domov. Ukaž nám cestu, kterou se máme vydat, uč nás, jak na ní vytrvat. Jsme zde s přetěžkým břemenem svých slabostí a hříchů. Nedopusť, abychom propadli zmatku, nedopusť, aby nás nevědomost svedla na scestí, nedopusť, aby předpojatost ovlivnila naše činy. Dej, ať v tobě nalezneme naši jednotu, abychom věčnému životu kráčeli vsříc společně, abychom nesešli z cesty pravdy a neodchýlili se od toho, co je správné. To vše žádáme od tebe, jenž jsi při díle na každém místě a v každém čase, a ve společenství s Otcem i Synem na věky věků. Amen.

Povzbuzení na týden

A opět se můžeme vracet k tomu, co jsme o jednotlivých nedělích slyšeli v Boží slově a v homiliích. Vzhledem k tomu, že toto číslo KoMPasu je letos jediné, na následujících stránkách nalezneme přehled veršů od 1. neděle adventní 2020 až po slavnost Ježíše Krista Krále v roce 2021, tedy za celý liturgický rok.

- ❖ Čekání a dlouhé bdění – po adventu rozednění.
- ❖ I přes příkop duše naší modlitbou se cesta značí.
- ❖ Jak ukázat na cestu s Ním? Jak Jan být prvkem reflexním.
- ❖ Maria nám Dítě nese, zpozorněme, připravme se.
- ❖ Bůh chce po všechny hodiny být členem naší rodiny.
- ❖ Boží Slovo z nebes sídel přišlo v letu orlích křídel.
- ❖ Když Tvůj křtitel pokřtil Tebe, taktéž roztrhlo se nebe.
- ❖ Každé naše povolání je odpověď po volání.
- ❖ Když Bůh k dílu povolává, nejednu šanci nám dává.
- ❖ Jako ten, kdo má moc, učil, pravdu Písma nám zaručil.
- ❖ Když nás potká svízel Joba, kéž nás nepřemůže zloba.
- ❖ Když je Ježíš plnomocný, člověk není malomocný.
- ❖ V naplněném čase není kousek místa k pokušení.
- ❖ Vydejme se dnes na hory: na Mória i Táboř.

- ❖ Desatero se snáz plní v Božím lásky příslibení.
- ❖ V půli cesty před problémem vykročíme dál s Nikodémem.
- ❖ Co budu pak moct říci všem, až sám se setkám s Ježíšem?
- ❖ Jen jedno slovo protěžu: „Hosana!“ A ne „Ukřižuj!“
- ❖ Bez Boha je hůře světu než světu bez internetu.
- ❖ Tomášovou pochybností přes propast se cesta mostí.
- ❖ Do pohody i do boje přijmi vždy přání pokoje.
- ❖ Ovečky už nepočítej, s Dobrým pastýřem počítej.
- ❖ Buďme plodnou ratolestí, která nezmění se v klestí.
- ❖ Povzbuzení Kornéliem bytí v Boží lásce žijem.
- ❖ K nebeským putuje plodům, kdo nevyhýbá se schodům.
- ❖ Bez vzduchu srdce nebuší, bez Ducha se ubezduší.
- ❖ Čtyřlístek se těžce hledá, Bůh se nenalézat nedá.
- ❖ Přijetí Těla a Krve - co je jiné dnes a prve?
- ❖ Zrno roste rosou Boží, nové odnože Bůh množí.
- ❖ Strach – ten nemá v lásce místo. Bázeň, respekt – v tom je jisto.
- ❖ S vírou v Krista, jež měl Jairos, prožijme teď prázdnin kairos.
- ❖ I když osten silně tlačí, Pánova milost nám stačí.

- ❖ Kdo se v kostel modlit chodí, toho nikdo nevyhodí.
- ❖ Když se nebe pěkně chvěje, tak to se sám Pán Bůh směje.
- ❖ Mnoho zmohou modlitbičky i poslední prababičky.
- ❖ Ježíš jedoucí na bárce je víc než jen chlebodárc.
- ❖ Boží chléb nečeká v cíli, na cestě poutníky sílí.
- ❖ Maria nás pozdravuje z nebe, které opravdu je.
- ❖ Slovo Boží přijmi hrdě, byť někdy může znít tvrdě.
- ❖ Ať v nás všechno dobré roste, ať to trvá. O to prostě.
- ❖ Effata očím i uším, ústům, myslím, srdcím, duším.
- ❖ Kříž svůj na rameno zvedni, jdi za Kristem v noci, ve dni.
- ❖ Jít za Kristem se nás týká, také vnímat, co nám říká.
- ❖ Bohatství se měří láskou, nikoli výplatní páskou.
- ❖ Co Bůh spojil, nerozlučuj, dar moudrosti s žitím slučuj.
- ❖ V úděl přijmi moudrost Boží, v pravé bohatství tě vloží.
- ❖ Kdo chce získat stupeň první, nechť nedbá na pohled zevní.
A kdo chce být hvězdou jitřní, nechť hledí na stránku vnitřní.
- ❖ Víra zachránce je očí, misie jsou k víře kočí.
- ❖ Kostel k lidem zkrátka patří, je místem sester a bratří.
- ❖ Kdo rozum užívat umí, chudé vdově porozumí.
- ❖ Život by se rovnal nula, kdyby Církev ustrnula.

❖ Boží království je tady, však v jiném světě má hrady.

/o. Pavel Vybíhal/

Kříž

MILOSRDENSTVÍ
SLOVO MARIA
POMOC
DOBRO MOUDROST CESTA PASTÍŘ
SVĚTLO NEBE **JEŽÍŠ** ŽIVOT SOUCIT
ODVAHA CHLÉB A VÍNO PRAVDA POKORA
DARY HOSTINA
ODPOUŠTĚNÍ
HOSTIE JOSEF
OLTÁŘ RADOST
PŘÁTELSTVÍ
SPRAVEDLNOST
PODOBENSTVÍ
SPOLEHLIVOST
LÁSKA CHRÁM
CHVÁLA RADOST

/Hedvika a Jonáš Leitnerovi/

Fotopříloha roku 2021

Mše sv. pro prvokomunikanty

Fronta k potvrzení prezenze

Příprava rodičů
prvokomunikantů

Jarní brigáda na farní zahradě

Podzimní prořízka farního ořechu

Panoramatický pohled z okna fary při rekonstrukci ulice Palackého

Brigáda na stěhování
otce Bublana (který
po třech letech dostal
svoji faru) ↓

Benefiční koncert dechové krojované kapely
Žadovjáci

Záchrana „zdožínkovaného“ cyklisty

Setkání bířmovanců

Oprava fary
- nátěr fasádní barvy

A na konec zvířátka: na faru se chodí stravovat nejen kočky, ptáčci, kuny, krtci, veverky..., ale i ježci.

*/foto Eva Grunová, Jitka Sobolová
a o. Pavel Vybíhal/*

Děkujeme všem, kteří se podíleli na vzniku tohoto 5. čísla, všem, kteří se nechají četbou KoMPasu nasměrovat a kteří nás budou podporovat, a těšíme se na Vás i na Vaše příspěvky v dalším čísle!

Pro vnitřní potřebu vydávají římskokatolické farnosti Moravský

Krumlov, Petrovice u Mor. Krumlova a Kadov u Miroslavi

Odpovědný redaktor: o. Pavel Vybíhal

Příspěvatelé:

Mons. Vojtěch Cikrle, Hana Dancingerová, Petr Gabriel, Tatiana Himerová, Zdenka Illková, Jitka Kounická, Hedvika Leitnerová, Jonáš Leitner, Marie Leitnerová, Anna Kristiánová, Jiří Mandát, Michaela Mandátová, Drahomíra Nečasová, Jakub Ondráček, Ludmila Rozmahelová, Zdeňka Sobotková, Miroslav Vykydal, Milana Vykydalová, Irena Závišková

Autoři fotografií:

archiv Evy Grunové, archiv Kolpingovy rodiny, archiv manželů Mandátových, archiv manželů Vykydalových, archiv Petra Gabriela, Ladislav Bušek/Člověk a víra, Hana Dancingerová, Lenka Fojtíková, Eva Grunová, Vojtěch Herman, o. Stephen Nesrsta, Tomáš Pitlach, Jiří Sláma, Jitka Sobolová, Alena Šedrllová, Rostislav Venuta, o. Pavel Vybíhal, Irena Závišková

Fotografie na titulní straně:

Jitka Sobolová, na pouti ke sv. Josefu

Jazyková korektura:

Marie Havířová, Drahoslava Rybová, o. Pavel Vybíhal

Ilustrace: Eliška Nečasová, Josefína Nečasová, Sabina Punčochářová, Barbora Sochorová, Valerie Súkeníková, superia.cz, vira.cz a strýček Google & **Design:** o. Pavel Vybíhal